

Pred vami je 30. številka šolskega časopisa Mladika. Z zanimanjem sem jo prebrala in prepričana sem, da jo boste tudi vi. Letošnji časopis je izšel ob dnevu šole, ki ga posvečamo svečanemu podpisu EKO listine projekta »Ekošole kot načina življenja«. Prispevki potrjujejo, da se v šoli učenci in zaposleni zavedamo pomembnosti odgovornega ravnanja z okoljem in naravo. Ekošola daje učencem in učiteljem priložnost, da znanje, ki ga pridobijo pri pouku, uporabijo v vsakdanjem življenju. Že v bližnji prihodnosti pa bodo današnji učenci lahko kot odrasle osebe vplivali in sprejemali o tem tudi pomembne odločitve.

Vsem učencem in njihovim mentorjem, ki so kakorkoli pomagali, da je nastala ta številka časopisa, se iskreno zahvaljujem. Posebej pa čestitam učenki Ajdi Jakomini iz 5. b razreda za zmagovalni logotip ekošole Mladika in učencu Teodoru Robniku iz 4. b razreda za tekst eko himne.

Ravnateljica: mag. Sanja Purgaj

Komisija za izbor logotipa ekošole Mladika pri delu.

ZMAGOVALNI LOGOTIP NATEČAJA

V šolskem glasilu so objavljeni »eko« logotipi, ki so jih narisali učenci v okviru likovnega natečaja za logotip ekošole. Po končanem natečaju je komisija izbrala objavljene logotipe, izmed katerih je spodnji dobil največ glasov s strani učencev, staršev in delavcev šole.

Šola ga bo uporabljala za logotip ekošole.

Ajda Jakomini, 5. b
Mentorica: Karmen Plavec

SKRB ZA OKOLJE

Ljudje s svojimi dejavnostmi in potrošniškim načinom življenja onesnažujemo zrak, vodo in prst. S tem škodimo vsem živim bitjem, tudi sami sebi. Onesnaževanje okolja lahko zmanjšamo samo s skupnimi prizadevanji.

Vsakdo lahko prispeva k varstvu okolja z manjšo porabo pitne in tople vode, elektrike, kurjave, bencina ter z zmanjševanjem količine odpadkov in njihovim odlaganjem v ločene zabojnike. Za spremembo neustreznih navad se je treba potruditi.

Na naši šoli se že vrsto let trudimo živeti v sožitju z naravo in na različne načine ozaveštevati ekološko zavest pri učencih in vseh zaposlenih.

Izvedli smo že veliko dejavnosti in izpeljali precej projektov, nekatere pa bomo izvedli še do konca tega šolskega leta oz. jih bomo nadaljevali v naslednjem šolskem letu.

Letošnji glavni projekti so Energija, Odpadki in Voda. V okviru le-teh poteka veliko aktivnosti, ki spodbujajo učence in vse zaposlene k varčevanju z energijo in vodo ter skrbnemu ravnanju z odpadki.

V okviru projekta ekošole sodelujemo tudi v projektu Revščina pri nas in po svetu. Branje učencev spodbujamo v okviru projekta Eko branje za eko življenje. Uspešni smo bili pri natečaju za eko voščilnice, kjer je bila voščilnica naše učenke Ajde Jakomini izbrana v kompletu eko voščilnic za leto 2010.

Obiskali bomo eko kmetijo Kušar in deponijo odpad-

kov Gajke.

Organizirali smo akcijo zbiranja igrač in didaktičnih pripomočkov ter dve zbiralni akciji papirja.

Zbiranje kartuš in tonerjev, odpadnih baterij ter plastičnih zamaškov poteka skozi vse leto.

Posebni poudarek namenimo ločenemu zbiranju odpadkov po učilnicah. Doslednost ločevanja odpadkov pa občasno preverjajo tudi eko detektiv.

O aktivnostih, ki potekajo na šoli, obveščamo preko eko oglasne deske, šolskega radia in spletne strani.

Letos bomo aktivnosti ekošole posebej predstavili na eko dnevu, ki bo 15. 4. 2011, kjer bomo s svečanim podpisom ekolistine pristopili v mrežo slovenskih ekošol.

Koordinatorici ekošole: Renata Sužnik in Marta Skrbinšek

EKO HIMNA

Besedilo:

Teodor Robnik, 4. b

Mentorica:

Karmen Plavec

Glasba:

Jasna Drobne

TEMATSKI SKLOP ODPADKI

Odgovorno ravnanje z odpadki je eden ključnih dejavnikov varovanja in ohranjanja okolja. Cilj, ki ga zasledujemo pri ravnanju z odpadki, je zmanjševanje količin odloženih odpadkov in povečevanje deleža njihove ponovne uporabe oziroma recikliranja. Eden izmed pogojev, da bi odpadki lahko ponovno postali koristne surovine, je njihovo ločevanje in pravilno odlaganje v zabojnike na ekološke otoke.

Na naši šoli smo se lotili načrtnega ločevanja odpadkov tako, da smo v vsakem razredu izbrali dva učen-

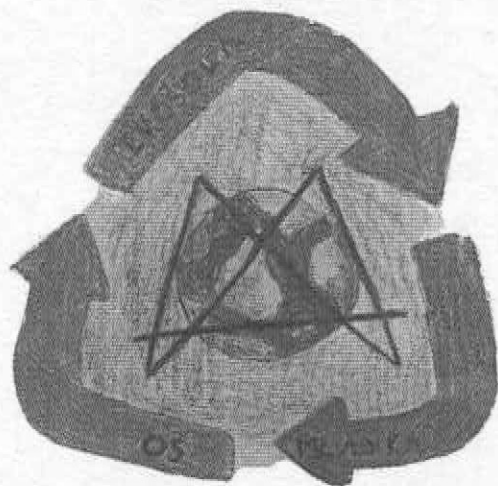
ca, »eko učenca«. Skupaj smo se dogovorili za način ločevanja odpadkov na šoli. Izdelali smo plakat o pravilnem ločevanju, ki so ga eko učenci izobesili v vse prostore na šoli. V vse učilnice smo postavili posode za ločevanje bio odpadkov, papirja in ostalih odpadkov. Na vse hodnike smo postavili tudi posode za ločevanje plastične embalaže in tetrapaka. Poseben poudarek smo namenili pravilnemu ločevanju tetrapaka. V ta namen smo vsem učencem na šoli razdelili zloženko, ki sta jo v okviru raziskovalne naloge izdelali naši učenci.

V okviru letošnjega projekta nekaj učencev spremlja in nadzira pra-

vilno ločevanje odpadkov na ekoloških otokih. Prav tako smo v tem šolskem letu izdelali načrt postavitve posod za ločevanje odpadkov na šoli.

V šoli ves čas načrtno zbiramo zamaške, izrabljene baterije in tonerje. V jeseni smo organizirali akcijo zbiranja odpadnega papirja. Ves izkupiček od zbranega papirja smo namenili fundaciji Pisma srca. V spomladanskem času načrtujemo še dve akciji zbiranja papirja. Vsi zaposleni na šoli se trudimo, da učence čim bolj vzgajamo v duhu varovanja narave, zato jim poskušamo biti dober vzgled.

Mentorica: Majda Kramberger Belšak

Kaja Maruša König, 6. a
Mentorica: Miroslava Mijačević

Denis Vučkovič, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

MARTINČEK IN KAMELEON

V puščavi sta se srečala kameleon in martinček. Kameleon je rekel: »Jaz se lahko spremenim v veliko lepih barv, ti pa ne!« »Ampak jaz ne potrebujem barv, saj sem tako majhen, da se lahko skrijem kamorkoli,« je rekel martinček. Nato pa pride mimo pustolovec, zagleda martinčka in kameleona ter ju poskuša zgrabiti. Martinček se urno skrije pod skalo, kameleon pa poskuša spremeniti barvo: »Daj rumena, daj!« Ni se mu uspelo spremeniti v rumeno barvo in pustolovec ga je ujel. Do smrti je moral živeti v živalskem vrtu, martinček pa je lepo živel na svobodi.

Nauk: Ne bodi ošaben, ampak bodi zadovoljen s tistim, kar imaš.

Jerca Ferčič, 7. b
Mentorica: Lidija Verlek

POSTAJAMO EKO UČENCI

V razredu smo se odločili, da bomo začeli varčevati z elektriko, vodo in da bomo dosledno ločevali odpadke.

V razredu in na hodniku redno ugašamo luči in skrbimo, da tudi računalniki niso po nepotrebnem prižgani.

Vodo odpiramo le toliko, da teče v manjšem curku, saj si tudi tako lahko umijemo roke.

V razredu imamo tri posode za ločevanje odpadkov. Nad umivalnikom smo pritrčili plakat z navodilom, kako moramo ločevati odpadke.

Tudi pri malici ločujemo. Eko detektivi so nas pohvalili, da lepo in pravilno razvrščamo smeti.

Tekmujemo za eko bralno značko.

Katarina Samobor, 3. a
Mentorica: Mira Korošec

MAJHEN LEVČEK

V mogočnem gozdu, največjem na svetu, je živel mlad levček. Njegov oče, mogočni lev, je bil kralj vseh živali, levček pa je bil majhen in ni znal rjoveti tako močno kot njegov oče.

A nekega dne je levčku prišla na majhna ušesa novica, da je njegov oče izgubil obesek v obliki mačje tace, ki je bil zelo pomemben, saj kralj brez njega ni mogel vladati. Levček je odšel k očetu in rekel: »Oče, kaj se ti je zgodilo?«. Oče mu je odgovoril: »Ko sem se sprehajal po gradu, sem se spotaknil ob prevrnjen lonc in padel. Obesek, ki ni bil dobro privezan na vrvič, pa je padel in se odkotalil. Stekel sem za njim, a je padel v majhno razpoko.« Sin se je zamislil in rekel: »Pa nihče ne more priti do obeska?« »Saj v tem je težava. Poskušali so vsi najmanjši prebivalci gradu, a ga ne morejo in ne morejo doseči,« je žalostno rekel oče. Levček je odšel do kraja nesreče in ugotovil, da je razpoka sicer premajhna za druge, a ravno pravšnja zanj. S tačko je segel do obeska, ga zgrabil in odnesel očetu. Oče je bil zelo vesel in je sina nagradil s posebno medaljo, dal pa mu je tudi diplomo, na kateri je pisalo: Resda nisi največji in ne rjoviš najbolje, boš pa zame vedno junak.

Levček pa se je v prihodnosti naučil rjoveti in tudi zrasel je, zato je nasledil prestol in dobil tudi očetov obesek. Shranil ga je na varno, priložil pa je tudi zgodbo o tem, kako ga je vrnil svojemu očetu.

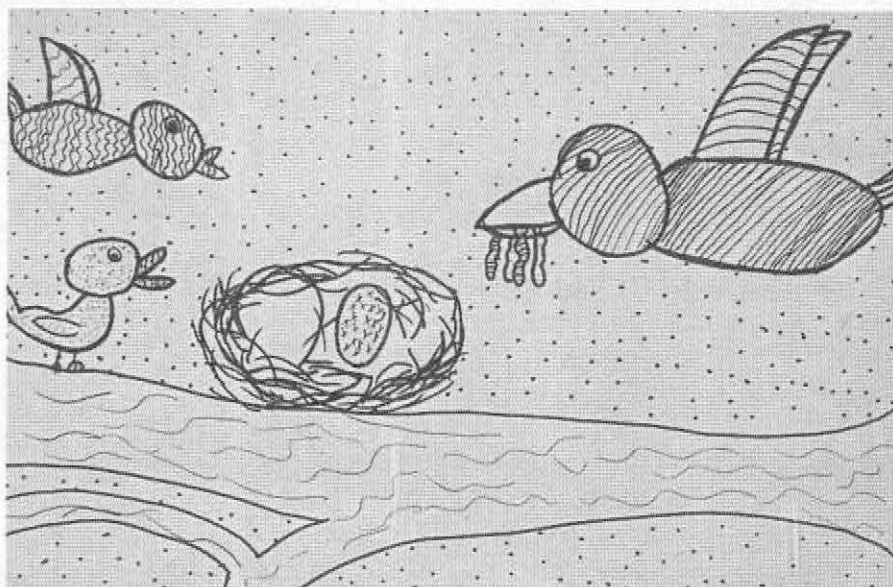
Iva Katarina Rimele, 7. b
Mentorica: Lidija Verlek

EKO MLADIKA

Eko Mladika
je šola na Ptuju,
vsak učenec jo pozna.
Radi pojemo veselo,
da se sliši do neba.
Za okolje mi skrbimo,
eko frajerji smo mi,
znanja dosti si želimo,
v nas prijateljstvo živi.
Za življenje se učimo,
naše znanje nima mej.
Prihodnosti se ne bojimo,
vzklikni z nami hej, juhej!

Alina Ribič, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

Sarah Skok, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

NAJBOLJŠI EKO UČENEC

Neke noči sem sanjal, da sem postal najboljši eko učenec na šoli.

Po pouku me je učiteljica pohvalila in me pospremila do izhoda. Zbudil sem se. Staršem sem povedal, kaj se mi je sanjalo. Sanje niso bile resnične. Čeprav sem se trudil po svojih najboljših močeh, sem vedno znova zamočil. Vsak odpadek sem dal v napačen smetnjak. Rekel sem si, če jutri ne bo bolje, se bom prepisal na šolo, kjer nimajo eko predmeta. Naslednji dan se mi je delček sanj uresničil.

Učiteljica me je prišla za roko in me pospremila do izhoda. Med potjo mi je povedala, da sem lahko dober eko učenec tudi, če mi ena stvar dela težave. To mi je bilo v spodbudo. Postajal sem boljši in čutil sem, da mi teče pospravljanje, varčevanje in ločevanje kot po maslu. Postal sem najboljši eko učenec. V razredu smo varčevali z vodo, redno ločevali odpadke, skrbeli, da smo porabili manj vode in pridno smo prebirali knjige za eko bralno značko.

Jaka Horvat, 3. a

Mentorica: Mira Korošec

EKO PESEM

Mi smo ekošola,
vesela in zanimiva.
Vedno skrbimo za naš svet,
čist bo kot beli cvet.
Vsak od nas naj poskrbi,
da odvrže prav smetil!
Eko frajerji smo mi,
pozabimo na vse skrbi.

Viktorija Rihtarič, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

EKO MLADIKA

V osnovni šoli Mladika smo se odločili, da bomo postali ekošola in eko učenci. Uvedli smo veliko sprememb za boljše in bolj zdravo življenje. Najprej nam je učiteljica povedala, kako zdrav je zajtrk in ekološko pridelana hrana. Po vsej šoli smo uvedli ločeno zbiranje odpadkov in na koše označili, kaj kam spada. Posebej ločujemo plastiko, papir, zamaške, steklo in biološke odpadke. Imamo tudi zbiralna mesta za odpadne kartu-

še in stare baterije. Imeli smo že dve akciji zbiranja starega papirja. Učimo se tudi, kako se moramo obnašati v okolju. Ne smemo onesnaževati okolja in uničevati rastlin, ki so zelo pomembne za življenje. Imamo dva eko učenca, ki se redno udeležujeta eko sestankov in nam poročata o novostih. Varčujemo tudi z elektriko, vodo in ogrevanjem. Tudi doma se veliko pogovarjamo o tem. Starša sta mi povedala, da tudi doma lahko veliko naredimo za naše okolje.

Večkrat se kam podamo peš, posadili smo drevesa. Plastičnih vrečk ne kupujemo več, raje uporabljamo take, ki so razgradljive. Prav tako vsi v naši družini pridno ločujemo odpadke.

Če bi se vsak od nas malo potrudil in dodal le kanček svojega truda, bi resnično naredili veliko za naše boljše in zdravo življenje.

Ekošola je šola za življenje!

Alina Ribič, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

EKO SANJE

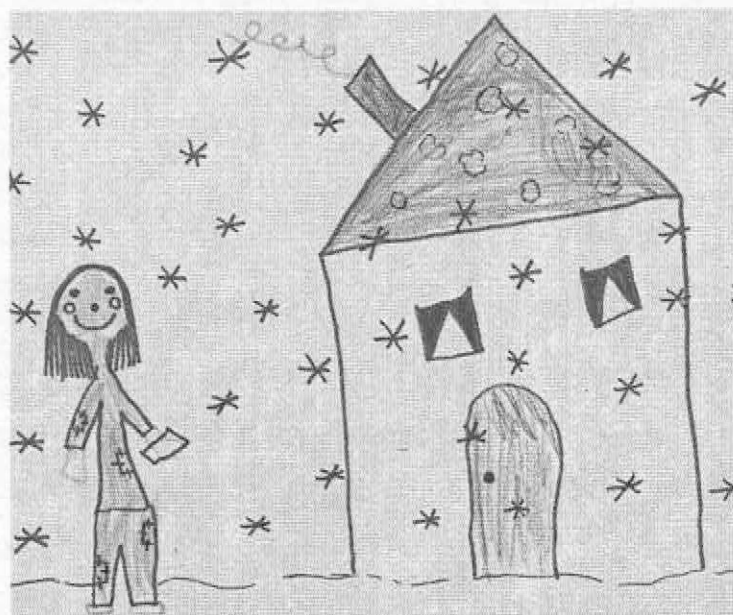
Nekega dne sem sanjala, da sem postala eko deklica.

Ko sem se zjutraj zbudila, sem se oblekla v eko oblačila in šla v mesto. Opazila sem, da imajo ljudje ob sončnem dnevu prižgane luči po celi hiši. Vstopila sem v hišo in ugotovila, da z elektriko sploh ne varčujejo. Pogasnila sem jim luči. Presenetilo me je, da tudi odpadkov ne ločujejo, saj imajo samo en koš. Šla sem domov, vzela lepilni trak in dva koša. Enega za papir in drugega za eko odpadke. V hiši sem z lepilnim trakom zalepila stikala za luči, jim nastavila koše in se vrnila domov.

Naslednji dan sem ponovno šla oprezat v hišo. Presenečena sem opazila, da je vse dišalo. Vsi so se bolje počutili. Tudi jaz, saj sem jim z malo truda pomagala.

Manja Hliš, 3. a

Mentorica: Mira Korošec

Daša Brumen, 1. a

Mentorici: Sonja Plajnšek, Silva Ilec

Anamarija Veselič, 7. a

Mentorica: Miroslava Mijačević

Niko Čeh, 5. b

Mentorica: Karmen Plavec

PTICE IN DREVEŠA

Nekega dne, nekega sončnega dne so začela padati drevesa, in med njimi je bilo drevo ptičje družine. Ljudje se niso menili za to, da so drevesa dom mnogim živalim, bilo jim je le do tega, da izpolnijo naročilo za kurjavo. Začeli so sekati zdrava drevesa in drevo s ptičjo družino je začelo padati. Gnezdo je padlo na vejevje, starša sta se zadnji čas rešila, jajcem pa ni bilo več pomoči in ugasnilo je nekaj ptičjih življenj.

Drevesa so padala še cel dan, nato pa se je znočilo in živali so zaman iskale svoja domovanja. Ptička sta poletela na veje in zaman iskala jajca. »Joj, če bodo ljudje še naprej tako delali z nami, bomo izumrli!« je potožila ptica in sedla na hlod, ki je ležal na tleh. »Se čisto strinjam!« se je zaslislal glas polha, ki je zlezel iz svojega doma. »Jaz tudi!« je rekla lisica. Še več živali je pritrdilo in sklenile so, da pripravijo zasedo ter zjutraj stopijo pred gozdarje, da bi le-ti ugotovili, kakšno škodo so naredili v gozdu.

Svojo idejo so zjutraj tudi uresničile. Postavile so se pred vhod v gozd, da ljudje, ki so jim podirali domovanja, ne bi mogli iti mimo. Nekaj minut čez deveto so gozdarji začeli prihajati ... in doživeli šok. Nikoli niso niti pomislili, koliko živalim so podrli dom in koliko živali je zaradi tega poginilo. Slišalo se je žalostno petje preživelih ptic.

Prvi se je za živali postavil vodja skupine, ki je dvignil roko in vsi so mu prisluhnili. Imel je dolg govor, a na žalost ni bil učinkovit, saj so delodajalci vztrajali pri svojem. Zato so živali pobegnile s planeta Zemlja in se naselile na boljšem planetu, kjer jim ni nihče podiral domov.

Tjaša Koletnik Kidrič, 7. b

Mentorica: Lidija Verlek

PRIJATELJSTVO DO ŽIVALI

Pred nekaj leti je v sosednji hiški živela starejša gospa. Otroci smo jo klicali teta Gela. Imela je muco Piko, ki jo je imela zelo rada. Muca je imela večkrat mladiče, a se jih je teta vedno znebila, ker ni mogla skrbeti zanje. Neke pomladi je muca skotila mladiča in ga tako dobro skrila, da ga teta sprva ni takoj našla. Po nekaj dneh je le našla mladiča, ki je bil že kar velik. Hotela se je znebiti tudi tega, vendar ga je iz smetiščne kante rešila druga soseda. Muca Pika je mladiča pograbila in ga prinesla k nam. Dolgo nismo vedeli, da je mladiček pri nas, ker ga je skrivala pod teraso, kjer imamo oro-dje. Muca se je čudno obnašala, zato smo začeli sumi-ti, da nekaj skriva.

Nekega dne nam ga je kar sama pokazala. Bil je zelo

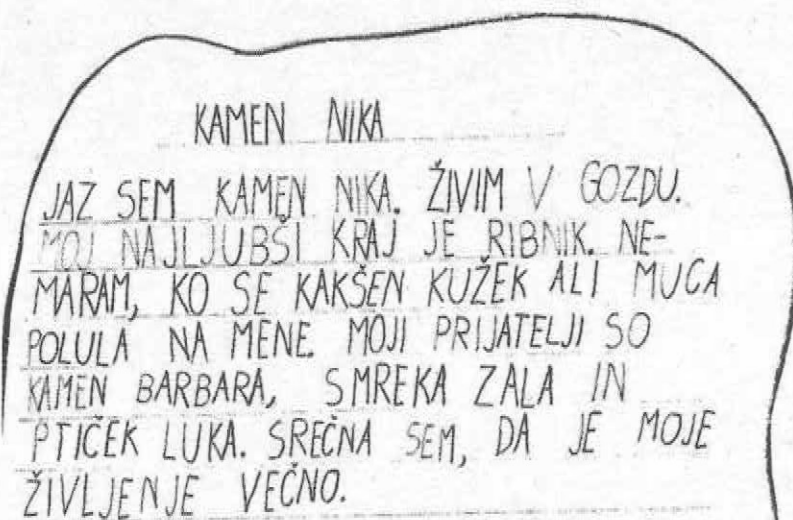
lep, imel je sivo kratko dlako. Podoben je bil mucu iz reklame za »Whiskas«. Mucek je bil sprva plašen. Sčasoma pa je spoznal, da ga imamo radi, zato se nas ni več bal.

Na mladička smo se zelo navezali, zato je ostal pri nas. Ko je teta Gela odšla v dom za ostarele, se je tudi Pika preselila k nam. Odpeljali smo jo k veterinarju in jo sterilizirali.

Živali čutijo, če jih imamo radi in nam naklonjenost tudi vračajo. Imeti živali rad ne pomeni samo jih božati in crkljati. Da imaš žival rad, pomeni, da se do živali obnašaš odgovorno. Poskrbeti moraš tudi za njihovo zdravje in ustrezen življenjski prostor.

Jan Bezjak, 8. b

Mentorica: Lidija Verlek

Nika Janžekovič Toplak, 2. b

Mentorica: Breda Pisar

MUCA JAKNARICA

NEKOČ JE OB REKI ŽIVELA MUCA JAKNARICA. V MESTU SO ŽIVELI OTROCI. TAKOJ, KO SO PRIŠLI IZ ŠOLE SO VRGLI JAKNE IN SE ŠLI IGRAT.

NEKEGA DNE PA JIH NISO MOGLI NAJTI. MAMI, KJE JE MOJA JAKNA SO KLICALI. MAMA JE ODGOVORILA, ČE JE NISI POSPRA-VIL, TI JO JE ODNESLA MUCA JAKNARICA. KAR BREZ JAKEN SO ODŠLI ISKAT MUCO. PRIŠLI SO DO HIŠE NA KATERI JE PISALO MUCA JAKNARICA. VSTOPILO SO IN ZAGLEDALI MUCO, KI JE ŠIVALA JAKNE. PROSILI SO JO, NAJ JIM JAKNE VRNE.

ZA ZAHVALO SO JI OBLJUBILI, DA JI BODO VSAKO ZIMO PRIŠLI OČISTIT SNEG.

Lena Rimele, 2. b

Mentorica: Breda Pisar

PA ŠE O TELEFONIH V GLEDA-LIŠČU

Bonton v gledališču tudi mora biti, kajne? Eno izmed pravil v gledališču je tudi to, da morajo biti telefoni izključeni, saj ni ravno vljudno, da začne sredi predstave zvoniti telefon, ali pa se igralci na odru trudijo in uprizarjajo predstavo, mi pa "ssms-iramo", se dogovarjamo za "super kul žurko" pri "frendu" ali pa "frendici" v petek zvečer.

Postavite se v njihovo kožo, v kožo igralcev. Predstavljajte si, da opravljate njihov poklic, uprizarjate predstavo, se trudite, da bi jo odigrali brežhibno, saj ste zanje vadili več tednov, in naenkrat pridejo v gledališče nevljudneži, se posedejo, ti zač-neš s predstavo in ravno na sredini tvojega besedila te nekaj zmoti. Iz ene izmed lož se zasliši glasba, pravzaprav sodobno nabija-nje (bobni, električna kitara in vpitje v mikrofona, če smo natančni J), nevljudnež pa se celo oglasi in začne čvekati s prijatel-jem.

Pomislite, kako bi se počutili. Telefonirajte, kadar ste doma, ali še bolje, pojdite do svojega prijatelja in se z njim pogovorite iz oči v oči, ne pa da se pogovarjata na raz-dalji 2 km in pol, da še obrazne mimike prijatelja ne moreš videti.

TELEFONI SO V GLEDALIŠČU PREPOVEDA-NI, čeprav pride sam predsednik na ogled predstave.

Tjaša Koletnik Kidrič, 7. b

Mentorica: Lidija Verlek

POSTAL SEM SKRBNIK EKOLOŠ-KEGA OTOKA

Vsak petek pregledam ekološki otok zraven šole. Ko pregledam ekološki otok, ne opazim, da je kaj narobe. Hodim na sestanke, kjer se pogovarjamo o ločevanju odpadkov. Vsak mesec prideta v razred eko učenca iz višjih razredov in nam pregledata koše. V učilnici imamo tri koše: za papir, bio odpadke in ostale odpadke. Vsi pravilno odvržemo odpadke. Tudi v jedilnici imamo dva koša, ki sta namenjena za bio odpadke in ostale odpadke. Vsi v šoli smo se odločili, da bomo ločevali odpadke. Rad sem eko učenec.

Anej Simič, 3. b
Mentorica: Nataša Vauda

Luka Danaj, 7. a
Mentorica: Miroslava Mijačević

Nika Janžekovič Toplak, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

REVNI MIHEC

Mihlec je bil desetletni fantek, ki je živel v revni družini. Imel je še dve sestrici in bratca. Očka je odšel od njih, ko je imel Mihlec komaj tri leta. Mamica je bila tako prisiljena ostati doma zraven otrok, ker ni mogla v službo. Živel so v revni kmečki hiši, ki se je že napol podirala. Večkrat so bili tudi lačni, ker ni bilo nikoli dovolj denarja pri hiši. Kljub revščini pa so se otroci med seboj zelo razumeli in se imeli radi. Mamica je večkrat šla pomagat k sosedom, ki so imeli kmetijo, saj so tako dobili nekaj hrane pa tudi plačali so ji včasih. Tudi Mihlec je razmišljal, kako bi pomagal mamici, da bi jim bilo lažje. Domislil se je sijajnega načrta. V njihovi vasi je živel starejši možakar, ki je težko hodil, vendar je imel pri hiši še vedno precej živali: kokoši, zajce, kozo in cel kup mačk. Mihlec je tako nekega dne odšel do strica Poldeta in ga prosil, če mu lahko občasno pomaga pri delu. Striček Poldet se je takoj strinjal, saj je vedel, da družina potrebuje pomoč. Tako je Mihlec ob večerih prihajal in mu pomagal nahraniti živali in počistiti bivališča, večkrat pa je stričku prebral kakšen članek iz časopisa, ker je ta že slabo videl. Striček Poldet mu je bil tako hvaležen, da se je odločil ponuditi njegovi družini, naj se preselijo k njemu, kjer bodo skupaj lažje živeli. Tako bo bolje za njega, ki je že star in betežen in tudi za Mihčevo družino, ki rabi varno streho nad glavo.

Ta zgodba kaže, kako se lahko vsakdo s pridnostjo, dobroto in kančkom sreče reši iz revščine.

Rene Valentan, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

BRALI SMO ZGODBO
JURČEK IN PAKARIJA.
V PAKARIJI SO
REKE ONESNAŽENE,
GOZDOVI BOLNI, ZRAK
UMAZAN, HRANA ZASTRUPLJENA.
JURČEK NAS UČI, KAJ JE PRAV
IN KAJ NE.

Lana Kunčič, 1. b
Mentorici: Irena Prelog, Cvetka Muršec

PRAVLJIČNI DIAMANT (razredna pravljica)

Nekoč, pred davnimi časi, je živel deklica po imenu Kaja. Imela je prijateljico Majo. A nista bili navadni prijateljici. Delili sta si čisto vse reči.

Nekega dne sta odhajali iz šole in na poti domov zagledali ranjeno ptico. Pomagali sta ji. Ptica je dobila moč, se jima zahvalila in odletela. Deklici sta bili začudeni, a sklenili sta, da gresta naprej proti gozdu. Naenkrat sta zagledali ranjenega zajčka. Tudi njemu sta pomagali. Zajček je dobil čarobno moč in se je zahvalil: »Hvala! Moja prijateljica Neli vama bo vse poplačala.« Tudi on je odskakljal. Postali sta še bolj začudeni. Naenkrat sta se znašli ob jezeru, v katerem je plavala čudovita labodka. Vprašali sta jo ali zna tudi ona govoriti. Ta jima je odgovorila, da je to čaroben gozd, v katerem prebivajo vile, vilinci in govoreče živali. Povedala jima je, da je ona Eva, kraljica gozda, ki sta jo hudobneža spremenila v labodko in uničila vilinske reči, kajti ukradla sta pravljčni diamant.

Katja in Maja sta se odločili, da bosta rešili gozd in sta se odpravili v grad hudobnežev. V gradu sta prebivala hudobni Staš in Tomaž, ki sta se že celo življenje prepirala, kdo bo zavladal kraljestvu. Imela sta ogromno služabnikov in nečaka Dominika, ki ni bil hudoben in

bi rad šel v čarobni gozd, a mu nista dovolila.

Na naporni potu proti gradu sta Katja in Maja spoznali Dominika, ki jima je pokazal pot do skrivališča pravljčnega diamanta. Ko sta že prišli do skrivališča, jima je pot prekrizala straža, ki jo je vodil stražnik Maks. Ta je pozabljivcu Žanu naročil, naj deklici polije s vročo vodo. Ker je pozabil, so nanju poslali hudobnega zmagaja. Premagali sta ga.

Dobro srce je deklici popeljalo do diamanta. Odnegli sta ga vili Evi, ki ga je položila v mozaik in to je rešilo vse čarovnije. Eva se je spet spremenila v vilo, živali so se pozdravile in hudobni grad se je s hudobneži vred razpočil. Svojo posebno darilo sta dobili Neli in Sara, krono pa tudi Maja, Vanesa, Krenare in petorka: Tjaša, Aleks, Zala, Miha in Nejc. Med vilince pa je bil sprejet tudi Dominik. Iva pa je obljubila, da se bo poboljšala in je tudi dobila krono.

Katja in Maja sta dobili posebno moč. A vsega tega nista nikomur povedali, ampak je to ostala skrivnost. Vsi so ostali dobri prijatelji in so srečno živeli do konca svojih dni.

Kaja Čelan, 5. a

Mentorica: Irena Golob

KAJ LAHKO STORIM ZA BOLJŠI SVET

V svetu se je v zadnjih petdesetih letih proizvodnja raznih izdelkov in njihove embalaže zelo povečala. S tem se je povečala tudi količina odpadkov. Zaradi premajhne predelave odpadkov in nepravilnega odlaganja, je prišlo do onesnaževanja vode, zraka in zemlje. Rastline, živali in ljudje zbolevamo in umiramo. Da bomo rešili naš planet Zemljo in nas, moramo hitro ukrepati.

Kako lahko pomagamo mi otroci? V trgovini bom mamo prosila, naj ne kupuje plastičnih vrečk, temveč papirnate ali naj vzame v trgovino košaro. Zbirala bom star papir in ga oddala v zabojnik za papir. S tem bom ohranila pri življenju visoko drevo, ki ne bo padlo za nov papir, saj bodo mojega reciklirali. Varčevala bom z elektriko. S tem bom zmanjšala sevanje. Ne bom se veliko kopala, ampak raje tuširala in tako varčevala z vodo. Več bom hodila peš in se vozila s kolesom ter z avtobusom. V naravi bom pobirala odpadke za seboj in jih skrbno ločevala. Starše bom spomnila, naj v smetnjake ne odlagajo akumulatorjev, baterijskih vložkov, zdravil, barv, praznih posod za barve in topila. Te naj odpeljejo na Čisto mesto ali odložijo v za to namenjene zabojnike.

Ljudi je potrebno ozavestiti, da je naša Zemlja že zelo bolna in da moramo vsi poskrbeti za njeno ozdravitev. Tako bo tudi naše življenje bolj zdravo.

Melani Muršec, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

MORJE

Morje je mlaka velika,
v njega se vsa voda steka.

Dež, potok, reka,
vsa voda v morje priteka.

Tu veliko živali živi,
raki, ribe, školjke in morski psi.

V morju se radi kopamo mi,
se potapljamo, jadramo in vozimo
z ladjami.

Ljudje morje onesnažujemo,
vanj odpadke in odplake mečemo.

Včasih se v morje nafta zlije,
kar mnoge živali pobije.

Nehajmo morje onesnaževati,
naj ostane modro, čisto in dom
mnogim živalim.

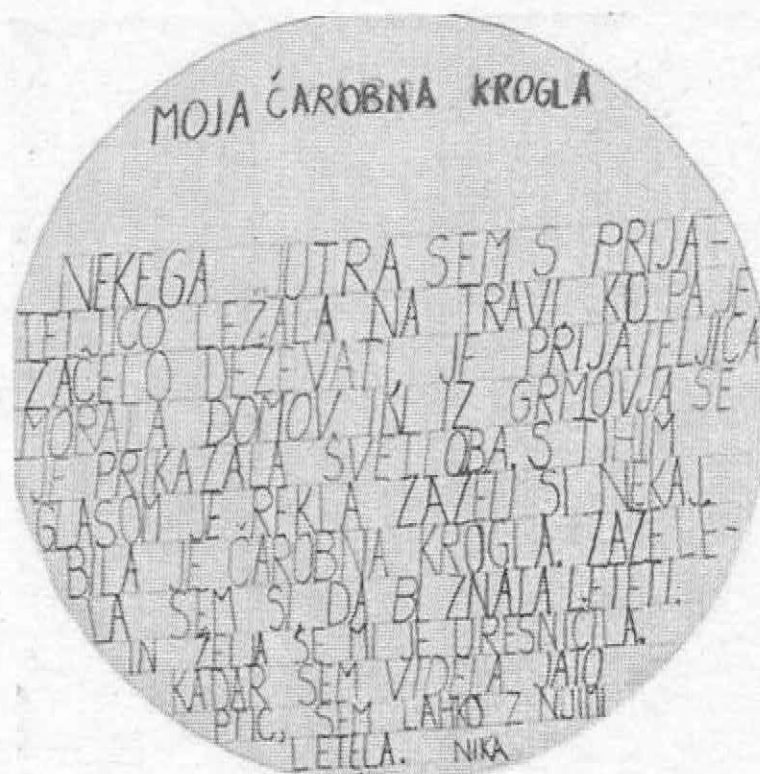
Luka Lazič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

SLAŠČIČARJEVA ZGODBA (besedna družina)

Nekoč pred davnimi časi je živel slaščičar, ki je imel slaščičarno. Njegove slaščice so bile zelo dobre. Imel je sladolede, torte in sadne kupe. Ljudje so kupovali njegovo okusno sladko pecivo. Ob nedeljah in praznikih so se sladkali s sladicami raznovrstnih okusov: čokoladne, vanilijeve, lešnikove, smetanove, mandeljnov, jagodne, borovničeve, pomarančne, limonine, kokosove in tako naprej. Nekega ponedeljka je slaščičar dobil vabilo na seminar slaščičarjev, ki je bil v sladkornem mestu. V tem mestu ljudje niso poznali zdrave prehrane. Vsak dan so se sladkali in tudi izgledali so tako, saj so bili debeli, zobozdravniki pa so bili zelo bogati. Slaščičar se je vrnil domov in začel prodajati sadje in zelenjavo.

Rok Bezjak, 6. b
Mentorica: Lidija Verlek

Nika Janžekovič Toplak, 2. b
Mentorica: Breda Pisar

ČUDEŽNA RADIRKA

Nekoč pred davnimi časi, ko je Marija Terezija ustanovila šolo, je živel fantek, ki mu je bilo ime Peter. Počel je same grdobije; kradel je, prepisoval pri pouku, jezikal in še več. In vse to je zapisoval v dnevnik oz. v zvezek.

Ampak Peter je bil zelo žalosten, saj so mu pred kratkim umrli starši in je bil zelo reven.

Nekega dne na poti v šolo pa je med kamni na potki našel belo gumijasto stvar. Kaj je to, ni vedel, zato jo je pospravil v hlačni žep in šel naprej v šolo.

Ko so končali s poukom, je odšel domov in pregledal to belo stvar. Bila je radirka. Poskusil je zbrisati besedo »kradel sem«, in naenkrat se je pojavil na polju, kjer je kradel pšenico. Spomnil se je, da je to pred časom res naredil kmetu v vasi. Radirka je radirala, njega pa je zapekla vest. A zdaj ni ukradel ničesar, zdaj je šel do gospodarja in se mu ponižno opravičil, čeprav gospodar ni vedel, o čem govori. Tako je Peter spoznal, da je zdaj izbrisal dejanje, saj je bila radirka čudežna. In tako je izbrisal vsa kazniva dejanja, ki jih je naredil. Preden pa mu je zmanjkalo radirke, pa je zagledal besedo »oče in mama sta mrtva, pogrešam ju«. Izbrisal je tudi besedo, da sta mrtva in naenkrat sta se pred njim pojavila mama in oče! Bil je tako srečen, da je radirko odvrigel, saj mu je zradirala tudi slabo vedenje in postal je odličnjak.

Tako so živeli srečno in mirno do konca svojih dni.

Miha Hajduk, 6. b
Mentorica: Lidija Verlek

REVNI JURE

Pred davnimi časi je živel revni Jure. Imel je samo staro leseno hišo in kozo. Ta koza je bila njegova edina prijateljica. Nekega lepega dne je Jure srečal starega gospoda in njegovo kravo. Gospod je dal Juretu kravo in šel naprej.

Jure je bil zelo vesel, ker je lahko pil mleko. Mleko je prodajal, da bi zaslužil nekaj denarja za novo kravo. Dobil je toliko denarja, da si jo je lahko kupil. Iz kozje volne pa je delal obleke. Z vsem denarjem si je kupil skromno kmetijo. Na kmetiji je imel veliko živali, zato ni trpel pomanjkanja.

Revnim ljudem je dajal hrano zastonj, da bi ohranili upanje, da bi lahko z dvema živalma postavili, tako kot on, veliko kmetijo. Vsak teden je priredil zabavo za revne. Zgradil je hišo, v kateri so lahko živeli samo revni ljudje. Tam so uživali in imeli so vse, kar se jim je zahotelo.

Revni Jure je bil zelo ponosen, da je lahko pomagal revnim ljudem. Revni ljudje so mu bili hvaležni, saj so si lahko omogočili boljše življenje.

Matija Trafela, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

KAJ POMENI PREGOVOR »LE ČEVLJE SODI NAJ KOPITAR«?

Ta pregovor izvira iz Prešernovega soneta *Apel in čevljar*. Prešeren je pesem posvetil filologu, slavistu in publicistu ter tajniku in knjižničarju Žige Zoisa Jerneju Kopitarju. Kopitar se je zelo zanimal za slovenski jezik in slovenske ljudske pesmi. Menil je, da jih morajo vsi drugi pesniki posnemati, zato se s Prešernom seveda nista ujela. To je bil tudi razlog, da je Prešeren Kopitarja na posmehljiv način upodobil v sonetu *Apel in Čevljar* in mu sporočil, naj ne kritizira njegovih pesmi, saj se ne spozna na pesništvo.

Ta pregovor je do danes že ponarodel, saj ga pozna večina Slovencev. Da naj vsak sodi o stvareh, na katere se spozna, velja za vse nas in bi bilo dobro, če bi se ga držali.

Žan Malek Petrovič, 8. b
Mentorica: Lidija Verlek

ONESNAŽENO MESTO

Čisto mesto, čisti zrak,
zadovoljen je lahko prav vsak.
A kaj naredili bi zato,
da okolje bilo bi kot zlato.

Peš bi hodili,
avtomobile doma pustili.
Papirčke metali bomo v koš,
hočeš ali nočeš - BOŠ!

Naša Drava je ponos,
paziti nanjo, je naš odnos.
Lepa kot biser je bila,
glej, da bo čista vsa!

Teodor Robnik, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

DEKLICA IN PALČKI

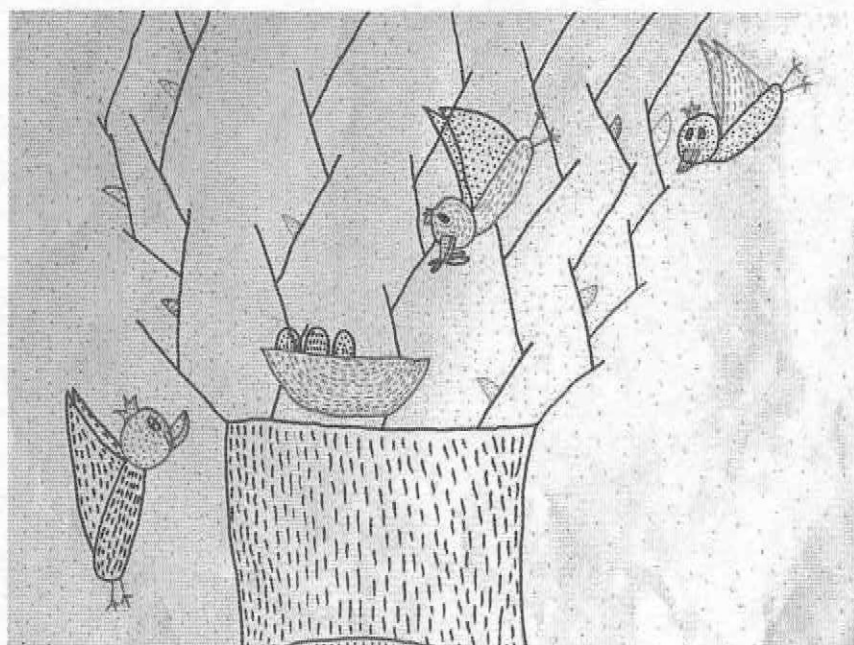
V vasi pod Raduho je živel bogat kmet, ki je imel poln lonec srebrnikov. Čeprav je bil bogat, ni bil nikoli zadovoljen. Pri njem je služila deklica, ki je pasla njegove ovce. Za plačilo je dobila hlebec črnega kruha in je bila zanj zelo hvaležna.

Nekega dne pa je na paši izgubila ovco, zato se je morala vrniti ovco iskat. Medtem, ko je tekala in iskala ovco, je njen jok zbudil ptičko, kateri se je deklica zasmilila. Deklica je še huje zajokala in njen jok je privabil palčke z Raduhe. Potolažena deklica in palčki so odšli v podzemni svet, kjer je postala pastirica. Tam, kjer so živeli palčki, ni bilo sonca in ni bilo lune. Deklica je spala dolgo, zato so jo palčki prebudili ter prosili, naj žene ovčice na pašnike. Da je deklica vstala, so ji palčki prinesli belo srebro v sobo.

Deklica je pri palčkih služila sedem let, nato pa je palčke zaprosila, naj jo puste nazaj na zemljo. Palčki so ji pokazali pot na zemljo in jo bogato nagradili z zlatom in s srebrom. Srečno se je vrnila v vas pod Raduho.

Ko je njen prejšnji gospodar izvedel, da je dobila zlato in srebro, ga je hotel tudi sam. Zato je v trdi noči odšel na obsežne trate Raduhe in prosil, da bi se ga palčki usmilili. Namesto palčkov se mu je približal medved in ga raztrgal ter nato požrl. Deklica pa je živela srečno in veselo.

Amadej Lorbek, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Martina Kostanjevec, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Ptuj, 20. februar 2011

DRAGI VIKE!

Dandanes je na svetu veliko preveč revščine, otroci stradajo in umirajo od lakote in žeje. Kot veš, je tudi preveč smeti, ljudje sploh ne ločujejo in reciklirajo, nihče se ne ozira ne na družbene in ne na ekološke težave, ki pestijo naš svet.

Zato ti pišem to pismo z dvema prošnjama. Prepričana sem, da imate tamle v daljni Flakeji tudi revščino in ekološke probleme s smetmi. Vem, da te veliko prosim, vendar pomisli na ljudi, ki umirajo vsako minuto in na našo mater Zemljo, ki bo tudi umrla, če ne ukrenemo česa zdaj.

Prosim te, da mi pomagaš s pomočjo verjetno največje mreže na Zemlji, s pomočjo spleta napisati pobudo o revščini. Za zdaj je večina stvari še malce nejasnih in v postopku izdelave, vendar bom izdelala spletno stran, kjer bom navedla sedanja dejstva o revščini po svetu.

O tem se lahko dogovarja preko e-pošte. Prepričana sem, da boš želel svet spremeniti na bolje, zato mi lahko pomagaš organizirati zbiranje denarja preko spleta in po ulicah. Ti in tvoji prijatelji lahko, če ste pripravljeni pomagat, zbirate denar po celotni Flakeji in uporabili ga bomo za nabavo paketov hrane, ki jih bomo razdelili na Rdečem križu. Za spletno zbiranje denarja bom poskrbela jaz.

Vem, da te že preveč prosim, vendar revščina je le eden izmed mnogih težav, ki nas pestijo.

Drugi veliki problem pa so smeti, ki jih brezbržno mečemo naokrog. Ljudje se žal ne zavedamo, kolikokrat nam je narava že pomagala in ne smemo pozabiti, da nas brez nje ne bi bilo.

Za voljo tega, se nate obračam še z zadnjo željo, ki je bolj ekološkega značaja. Da ne bi uporabljali preveč papirja in posledično podirali dreves, ki nam dajejo kisik, ti pišem v elektronski obliki. Na tak način bom tudi s prijatelji ustvarila predstavitev o ekoloških težavah in smeteh.

Predstavile ga bomo v šoli, pri naravoslovju in na uri oddelčne skupnosti ter na srečanju v krajevni skupnosti. Če imaš kakšne zamisli o izdelavi, mi čim prej sporočiš na mojo e-pošto. Tudi pri tem lahko pomagaš, če želiš. S prijatelji izdelajte anketo o recikliranju in ločevanju smeti. Rezultate mi sporoči. Tudi te bomo predstavile in primerjale z rezultati naše ankete.

Kot sem že večkrat poudarila, se ti zahvaljujem za tvojo pomoč že vnaprej. Če mi boš pomagal, boš mi res olajšal delo in resnično naredil nekaj dobrega za celotno človeštvo in generacije, ki prihajajo in tiste, ki odhajajo.

Lep pozdrav.

Astrid Marovič, 6. a
Mentorica: Karmen Ivančič

PLAVAL SEM (rap)

Danes sem plaval po morju.
Videl mrtve ribe, pozneje pa še kite.
Kakšen je to svet,
da živali na njem ne morejo več živet?

A folk res ne razume,
da v morje ne moreš metat' gume,
brez zveze se onesnažuje!
Kaj je od tega lahko še huje?
Ko jaz gledam to globoko v srcu,
mi je hudo!

Nad gladino morja plava črna nafta,
zraven še bencin.
Na dnu morja je polno škatlic od calgona,
dva telefona in
ena vrv od čolna!

Ena, dve, tri, kako se počutiš ti,
ko gledaš to svinjarijo.
Štiri, pet, šest, poglej mojo pest.
Ne vem, zakaj jo tako držim, ker živčen sem,
ker ne znam bit' fin!

Sedem, osem, devet in deset.
Hmmmmmmmm. Ej, ti! Tukaj sem spet!
Šel sem malo domov in se vode napil.
Razmišljal sem, kako bo, če vode več ne bo?!

KATAAAASTROFA!!!!
Kaj sem videl? Ta park
je zame bil včasih raaaaaaj!
Zdaj je prazen, brez spomina
na lepe dni, ki smo jih v njem
preživeli mi vsiiii!

Upam, da se bo vse to skupaj
nekega dne popravilo!
Ampak kdoooo in kako?
Koga zdaj zanima toooo,
Kako nam v prihodnje bo?
Jaz, ti, mi in vsi moramo stisniti pesti,
da v prihodnje boljše nam bo!
Kje, kdo, kdaj, kako? Moje vprašanje bo.
Da, že vem! Vam povem?

Toooooo!
Uspelo nam je.
Še več kot to.
Ker dali od sebe vse smo,
da našim otrokom bolje bo!

Žan Cvetko, 8. a
Mentorica: Karmen Ivančič

SVET JE LAHKO LEPŠI

Aljaž, oče dveh otrok, in sicer punčke in fantka Tine in Gala, kadi. Tina in Gal sta dvojčka in sta stara osem let. Imata mamo Nino. Ko je Aljaž začel kaditi, se sploh ni zavedal, kako bo škodil sebi in ljudem okrog sebe. A zdaj se kajenja ne more odvaditi. Tina in Gal sta sklenila, da ga bosta prav onadva tega poskusila odvaditi. Začela sta tako, da sta mu skrila škatlo s cigaretami. Po nekaj urah mučnega iskanja, jih je našel. Kaj kmalu sta to opazila in sta vrgla cigarete v koš. Spet je opazil, da ni več cigaretov, ker ni vedel, kam jih je dal, si je šel v trgovino po druge. Videla sta, da s tem nič ne rešita, zato sta se morala domisliti česa drugega. V šoli je bilo naporno in časa za razmislek ni bilo dovolj. A enkrat se je Gal spomnil, da bi lahko cigarete namočila v mleko, ker so se učili, da po mleku stvari smrdijo. Nato jih samo posušila in jih nastavila nazaj v škatlico za cigarete. To sta naredila, a se ni kaj dobro izšlo. Najprej sploh ni opazil razlike, ki bi morala biti takoj opazna, potem se je malo namrščil in šel v trgovino po druge. Zatem se je Tina domislila še tega, da bi prodajalka prosila, da naj očetu ne proda več cigaretov. To sta tudi storila. Prodajalka je rekla: "To, kar prodajamo, imamo namenjeno vsem kupcem, vajinega očeta pa niti ne poznam". Tina je obupano dejala: "Ali ne bi bil brez cigaretov svet lepši?" prodajalka je odgovorila: "Tu sem zato, da to prodajam, če nočeta ničesar kupiti lahko gresta". Tina in Gal sta se žalostno pogledala in odšla. Da je bila njuna tegoba še večja pa je mama izgubila službo. Postala je odvisna od alkohola. Tina in Gal sta vse tiste dni prečepela za mizo, kjer sta se odločala, kaj bi lahko še storila. Gal je rekel, da bi lahko vsaj atiju razložila svoje težave. Nekega dne sta se opogumila in mu izpovedala vse svoje tegobe in nato žalostno odšla v svojo sobo. Po enem dnevu je ati Galu zašepetal na uho: "Prav sta imela," in pričel se je odvajati od kajenja. Sedaj se je bilo potrebno spopasti samo še z mami-no odvisnostjo. To ni bila tako lahka naloga, saj je alkohol potrebovala tako njena pamet, kot njeno telo. Tina je tako začela: »Mami mami, kaj če bi nehala piti?« Mami jo je začudeno pogledala. "Saj veš mami, da alkohol zelo slabo vpliva na tebe". Mami ji je odgovorila: "Prav imaš, a tega se ne bom tako hitro in lahko odvadila". Po mesecu ali dveh je mamici šlo že zelo dobro. Tina je rekla: "Skupaj smo odkrili, kako je lahko svet lepši". "Hura za nas!" je ves vesel dodal še Gal.

Veronika Čuš, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

KURENT POSPRAVLJA SMETI

Nekoč je živel kurent, ki je imel rad otroke. Nekega dne se je kurent odločil, da bo po mestu pospravljajal smeti, ker je mesto vse bolj onesnaženo. Naslednji dan se je odpravil v mesto. Tam je bilo veliko otrok, a noben mu ni hotel pomagati. Trdo je delal vse od jutra do večera. Na koncu je vse smeti naložil na prikolico in jih odpeljal na smetišče. Ker je bila že noč, je kurent prespal kar v avtu na smetišču. Ko se je zbudil, je bilo še temno. Najprej je s prikolice razvrstil vse smeti, nato je še pospravil po smetišču. Ko je kurent hotel oditi, ga je ustavil smetiščar. Vprašal ga je, če je on vse pospravil in kurent je odvrnil, da je. Smetiščar se je odločil, da bo odšel s kurentom, da bosta pospravljala po deželi. Najprej sta se odpravila v Ljubljano. Tam sta si našla novega prijatelja, ki jima je pomagal. Zbrali so kar 3. 000 ton smeti. Kurent in smetiščar sta naročila novemu prijatelju Nejcu, naj odpelje smeti na smetišče. Nejc pa ni bil priazen, saj ju je sovražil. Zato se je odpravil v Italijo in tam raztresel smeti. Smetiščar in kurent sta prejela pismo, v njem pa je pisalo, kaj vse Nejc počne. Zato sta se odpravila za njim v Italijo. Že naslednje jutro sta bila v Benetkah, kjer sta ujela Nejca in ga naučila, da ne sme več razmetavati smeti po državah. Ko so skupaj pospravili smeti, ki jih je raztresel Nejc, so se odpravili domov v Slovenijo. Ko so spet prišli na Ptuj, so tudi otroci pomagali in pobirali smeti. Naučili so se tudi, da lahko vsak prispeva k lepšemu okolju. In tako so vsi srečno živeli do konca svojih dni.

Tilen Munda, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Taja Lončarič, 1. b
Mentorici: Irena Prelog, Cvetka Muršec

JAZ OBLAK
SEM EN IZMED NAJVEČJIH OBLAKOV.
IN TUDI ZELO POSTI VODE IMAM.
KO IZ MENE LIJE, SE NAREDI
POPLAVA IN TUDI ČE DEŽUJE IZ MOJIH
PRIJATELJEV SE TUDI NAREDI POPLAVA ALI
PA ČE DEŽUJE IZ MAJHNH OBLAKOV PA NI
POPLAVE. KOPA DEŽUJE IZ VSEH OBLAKOV PA SE
NAREDI TAKO VELIKA POPLAVA, DA ODNESE
HIŠE VSI LJUDI SE SKRIJEJO KI SO IZ MOJE
DRAVE. KO PA IZ MENE LIJE IN SONGE
SIJE PA SE NAREDI MAVRICA.

JURE.

Jure Mislovič, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

Ptuj, 16. 2. 2011

DRAGI VIKE!

Danes imam zate dve prošnji in bila bi zelo srečna, če bi ju uslišal. Na svetu je mnogo divjih odlagališč smeti, ki onesnažujejo okolje in zrak, zato ker ljudje izberejo nek prostor in tja navažajo na kupe smeti. Ponavadi so ta odlagališča gozdovi. Med temi odpadki so tudi razni nevarni odpadki, ki pa še posebej škodujejo okolju, ker se razkrajajo več let. Zaradi tega lahko ljudje izumremo.

Vem, da bi to morali odpraviti sami, ampak večina ljudi se tega ne drži. Čeprav imamo enkrat na leto čistilno akcijo, to ne zadošča.

Zato te prosim za zamisel, kako bi to nadlogo lahko odpravili.

Imam pa še eno prošnjo. Na tem svetu je tudi zelo veliko revnih ljudi, ki potrebujejo pomoč, saj živijo v pomanjkanju, tudi brez električne ali vodovodne napeljave. Rada bi jim pomagala, a ne vem kako, saj tudi mi nimamo toliko denarja, da bi jim ga lahko podarili.

Razmišljala sem, da bi se tudi za to lahko organizirala kakšna akcija, če bi vsak državljan podaril vsaj en evro, bi se nabralo kar nekaj. Le ljudje bi ta denar morali podariti v prave roke. Upam, da bomo kaj takšnega res organizirali.

Prosim pa te, da tudi o tem še dobro razmisliš. Ko bo našel odgovor na vsaj eno od teh prošenj, mi odpiši na moj naslov ali pridi še enkrat k meni na Ptuj.

Zelo bi te bila vesela!

Zelo bom vesela tudi tvojega odgovora.

Lep pozdrav iz Ptuja.

Tjaša Murko, 6. a
Mentorica: Karmen Ivančič

SVET JE LAHKO LEPŠI

Zdravko se je nekega sivega, temačnega in oblačnega jutra odpravil na sprehod ob še ne pozidani bližnji obali.

»Dobro jutro, dober dan!« so bile prve besede poštarja, ko je Zdravko stopil skozi vrata domače hiše. Zdravko se mu je nasmešnil in mu vrnil prijazen pozdrav. V mislih pa ga je spreletelo: »Kako, saj je vendar tako turoben dan pa še z neba prši ta peklenski kisel dež. Sam H₂SO₄ je tam zgoraj!« se je popeljal skozi čas do osnovnošolskih klopi.

Pogledal je v nabiralnik, kjer je odkril le reklamo za novo terensko vozilo. Kar zvrtno se mu je ob pogledu na »požrešnega valarja,« ki bo v zrak izpustil še več NO₂-ja.

Ozrl se je za odhajajočim poštarjem na kolesu. Ni ga bilo. Šele tedaj sem opazil, da leži nepremičen na robu ceste. Izsilil in podrl ga je debel voznik ogromnega BMW-ja. Okorno je stopil iz avtomobila. Pogledal je prednjo zlomljeno luč ter se začel razburjati nad poštarjem in vsemi kolesarji tega sveta.

Zdravko se je obrnil in poskušal pozabiti na slab začetek dneva. Stopil je korak hitreje in v glavi odplaval svetlobna leta daleč v kraj narave in neokrnjenosti, ki je čist in lep.

V daljavi so se prikazovali obrisi morja. Še nekaj korakov in stopil je na prodnata tla plaže.

Nekaj je bilo drugačnega, spremenjenega, nenavadnega. Le peščica galebov je preletavala skozi prš. Pogledal je v daljavo. Skozi dežne kapljice je zagledal črnino. Črna barva na vodi. Razlivala se je več deset metrov daleč in se vila za ladjo velikanko, ladjo polno nafte. Ptice so se lepljive in težke od izlite nafte poskušale dvigniti iz vode, vendar jim to prav nič ni uspevalo. Nemočne so se utapljale v onesnaženi vodi.

Zdravko je za hip izgubil upanje. Sesedel se je na kamenje in srepo zrl v strašno predstavo. Skozi dež se je širilo prestrašeno mrmranje: »Kakšen svet?! Lahko bi bilo drugače...« Alea iacta est. Odločil se je: »Jaz, Zdravko, bom ravnal drugače! Morda je to kaplja v morje, ampak če bo teh kapelj več, si lahko obetamo tudi lepši svet.«

Luka Medić, 9. c
Mentorica: Karmen Ivančič

EKOLOGIJA

Bilo je nekega tečnega ponedeljka, ko sem se tako kot vedno dolgočasila pri pouku. Učiteljica za biologijo je razlagala novo snov, ki pa me ni zanimala. No, vsaj prepričana sem bila tako, dokler nisem zaslišala meni povsem neznane nove besede ekologija.

Takoj sem odložila barvico, s katero sem še maloprej ustvarjala umetnine po mojem zvezku in prisluhnila učiteljici. Govorila je o nekakšnem varovanju našega planeta, a nisem bila povsem prepričana za kaj gre. »Učiteljica? O kakšnem varovanju našega planeta govorite?« sem jo vprašala. »Ali nas bodo morda napadli vesoljci?«

Ves razred se je začel smejati, le jaz nisem vedela, čemu se smeji. A kmalu mi je postalo jasno, da so se smejali meni.

Učiteljica nam je govorila o varovanju našega planeta pred izpušnimi plini, našimi odpadki in globalnim segrevanjem, ne pa o tem, da bodo naš planet napadli vesoljci.

Po koncu ure sem ves čas premišljevala o tej besedi. Besedi ekologija. Komaj sem čakala, da pridem domov, da lahko po spletu

poiščem še več stvari o tej besedi.

Ura je bila dve popoldan, ko sem se končno odpravila domov. Ko sem prispela domov, sem torbo odvrгла v kot in se takoj lotila brskanja po spletu.

»Špela!« sem zaslišala mamin glas iz kuhinje. »Da, mami?!« sem ji odgovorila.

»Takoj pridi sem!« mi je zaklicala nazadnje. Takoj sem se odpravila v kuhinjo, kjer je bilo na mizi že vse pripravljeno za kosilo.

»Sedi in v miru pojej kosilo. Ne pa, da ves čas gledaš v ta računalnik!« mi je rekla.

»Ampak, ampak ...« sem ji hotela povedati, da zdaj ni pravi čas za kosilo, saj raziskujem, kaj vse sodi k ekologiji. Vendar me je mati pred tem prekinila: »Nič ampak. Rekla sem, da pojej, potem pa si prosta.«

Sedli sva za mizo in skupaj pojedli kosilo, nato pa sva odšli vsaka na svojo stran. Mama v dnevno sobo pred televizijo, jaz pa pred računalnik. Po večurnem iskanju po spletu sem končno spoznala, kaj pomeni beseda ekologija.

Naš planet Zemlja je že zelo onesnažen, za kar pa smo seveda predvsem krivi ljudje, saj Zemljo onesnažujemo z izpušnimi plini

naših avtomobilov, raznimi nepravilno razvrščenimi in odvrženimi odpadki, s tovarnami, ki svoj umazan zrak ali odplake spuščajo v ozračje ali v vodo.

Hkrati pa sem se začela zavedati, da tudi »čepenje« za računalnikom in pred televizijo škodi nam in Zemlji, saj se tako porabi veliko energije. Zato bom naslednjič, ko bom raziskovala o ekologiji, raje odšla v knjižnico.

Po končanem brskanju po spletu sem sedla na posteljo in se zamislila. Pred nami še je toliko let lepega življenja.

Zakaj bi živeli na tako nečistem planetu?

Zakaj bi moralo biti zaradi globalnega segrevanja in posledično uničenja Zemlje življenje ljudi izbrisano?

To bi bilo velika škoda. Zato se bom odslej trudila, da bom za naš planet skrbela in ga čim manj onesnaževala.

Zemlja pa si seveda ne bo opomogla, če bo za njo skrbela samo ena oseba. Za to smo potrebni vsi.

Pomagajmo Zemlji, da bo naš svet lep tudi za prihodnje rodove.

Teja Jurič, 9. a

Mentorica: Karmen Ivančič

EKOŠOLA

V OŠ Mladika smo ekološko usmerjeni. Zbiramo star papir, varčujemo z vodo in elektriko. V učilnici imamo koš za papir, koš za bio odpadke in koš za ostale odpadke. Anej in Viktorija sta eko učenca v našem razredu. Opozarjata nas na pravilno ločevanje odpadkov. Vsi skrbimo, da je naša šola urejena in čista.

Miha Zelenik, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

MOJA EKOŠOLA

V ekošoli zbiramo star papir, ločujemo odpadke in zbiramo zamaške. Imamo tudi eko učenca, ki skrbi za ekološki otok. Varčujemo z elektriko, vodo in papirnatimi brisačami. Enkrat v tednu jemo ekološko pridelano sadje. Prazno embalažo stisnemo, jogurtne lončke popolnoma izpraznimo in odnesemo v kuhinjo. Eko učenec poskrbi za to.

Sara Strelec, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

RIMA O REVŠČINI

Revščina ni slovenščina,
zato pa je revščina
Julijina blazina,
ki sameva kot sosedova Bina.

Lea Skok, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

RIMA O EKOLOGIJI

Ekologija ni revija,
ampak je to Alenčina
Nova astronomija.

Lea Skok, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Svarun Čelan, 2. a
Mentorica: Silva Forštnarič

PAGKONI!

JUTRI OB 8. URSE ZBEREMO
VSI PAGKONI IZ DEŽELE
PACKARIJE. ODLOČILI SMO
SE, DA OČISTIMO NAŠO
ZAPAGKANO DEŽELO IN JO
SPREMENIMO V PRIJETNO
IN ČISTO OKOLJE.
VABLJENI!

Vid Vidovič, 1. b
Mentorici: Irena Prelog, Cvetka Muršec

ZAUPAJ SRCU NE DENARJU

Glej tam zvezdnato nebo,
vedno se mi kaže kakor kovanec,
nikoli pa ne vem kako
in kdaj je priložnost prava.
Srce mi je po žilah kri pognalo,
mi zavrelo,
ko sem videl lepo damo.
Je bila bogata razširjena družina,
a vedno, ko sem jo zagledal,
nisem pomislil na denar, ampak le na ljubezen.
Zato vedno misli in moj odgovor je ne!
Za vse ne potrebuješ denarja!
Vedno pa potrebuješ ljubezen in srce!
Zato mislim: »SVET JE LAHKO LEPŠI!«,
če bomo vsak pri sebi zaupali srcu in ne denarju!

Laura Aracki, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

JAZ IN PRIJATELJI BOMO POČISTILI GOZD

Nekega dne sem šel po prijatelje. Pri prvem sem pozvonil in prišel je odpret. Vprašal sem ga, če bova počistila gozd in šla po ostale. Odgovoril je, da je to zelo dobra zamisel. Potem sva šla k drugemu prijatelju, pozvonila in ga povabila k najini akciji. Ko smo prišli v gozd, smo videli, da je v njem polno smeti, različnih odpadkov in kaj hitro smo se spravili na delo. Prvi prijatelj je potarnal, da že čistimo 1 uro in pol. Seveda, če pa je bilo toliko odpadkov, gozd pa žalosten, ker ni mogel pokazati svoje lepote. »Nasvidenje, se vidimo jutri, nasvidenje.«

Žan Črešnik, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

NAŠA MALA ZEMLJICA

Na svetu je veliko ljudi. Nismo si enaki. Morali pa bi biti enakopravni in enakovredni.

Na tej naši mali Zemljici nas je tako rečeno preveč. Če bo nas, na našem malem planetu preveč, bo narava odreagirala. In to z naravnimi nesrečami. Vračati nam bo začela, kar smo mi njej slabega storili. Ljudje preveč onesnažujemo naravo in nasploh naš planet. Morali bi ga varovati in ga spoštovati. Ljudje smo se komaj zdaj začeli zavedati tega, da bo naš planet počasi in počasi začel izumirati. Ljudje smo egoistična družba, ki misli samo nase. Vsi mislimo, da je ta čisto mala Zemljica največja in najboljša. Zunaj našega okolja in planeta je čisto drugače kot si mi sami predstavljamo. Obkrožajo jo tudi drugi planeti. Nekateri se tega sploh ne zavedajo. In ker smo pač pred komaj nekaj leti začeli skrbeti za ekološki sistem, se stanje vse slabša. Če se bodo na svetu trudile samo nekatere države, ne bo kaj dobro za našo Zemljo. Na svetu se moramo truditi vsi, ker če se ne bo trudila Amerika, ki je največji kontinent, nam žal ne bo uspelo. V šoli se veliko pogovarjamo o tem velikem problemu, ki postaja vedno večji. Zaradi sprva čisto majhne težavice, ki raste v vedno večjo težavo, ogrožamo sebe in vsa druga živa bitja. Ko greš na sprehod po gozdu ali pa ob rekah, že opažaš to veliko težavo. Če pogledamo v gozd ali pa v reko, vidimo veliko živali, ki so žrtve našega onesnaževanja. Veliko ljudi misli na to samo, ko gleda na primer poročila! Na to moramo misliti vsak dan, ne pa samo, ko nas na to opozori nekdo drug. Ljudje smo se tega začeli malo bolj zavedati, ker smo to opazili tudi sami. Pred leti, ko v Sloveniji še ni bilo tega problema, smo samo z težkim srcem gledali oddaje o tem, kaj se je dogajalo drugje. Zdaj pa po televiziji že gledamo, kako so nekateri že sami žrtve poplav in podobnih naravnih nesreč.

Upava, da bo s časom ta problem izpuhtel!

Zala Tovornik in Ana Kukovec, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Gašper Kristovič, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

Katja Bezjak, 9. c
Mentorica: Miroslava Mijačević

MAJHEN MEDVEDEK IN VELIKA DEJANJA

Nekoč je živel medvedek. To je bil majhen in zelo nagajiv medvedek. Nekega dne se je odpravil na sprehod. Ko se je tako sprehajal je naletel na velik kup odpadkov. Ko je to videl, je takoj stekel po druge živali.

Vse živali je pripeljal h kupu in vse so si kup z radovednostjo ogledovale. Ko so si ga do dobra ogledale, so sklenile, da ga bodo pospravile in reciklirale. Vse so bile nav-

dušene. Kmalu so se lotili dela. Medvedek, ki je vse budno spremljal, je določil, kdo bo kaj naredil. Ježa je določil, da bo odnesel vso odpadno sadje in ogrizke. Jelena je določil za večje stroje in stvari. Veverice in ptičke za manjše stvari. Medveda za velike in težke stvari. Lisica je odpeljala plastenke. Dihur je odpeljal vse stvari ki smrdijo. Zajec je vzel posodo in krožnike. In kup se je manjšal in manjšal. Nato so prišli v gozd otroci iz 4. razreda, ko so to videli, so sklenili, da jim bodo

pomagali. Vsi skupaj so vse pospravili in se zelo zabavali. Ko se je stemnilo, so otroci morali domov. Poslovili so se in odšli.

Naslednjega dne so otroci spet odšli v gozd. Odločili so se, da bodo v gozdu postavili opozorilne znake. Otroci so jih naslikali in z rdečo napisali: PREPOVEDANO ODLAGANJE ODPADKOV. Nato so jih skupaj izobesili. Od tega dne naprej so vsi budno spremljali ali kdo ne upošteva njihovih znakov

Liza Likar, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

Ptuj, 17. 2. 2011

ŽAN, LEPO POZDRAVLJEN!

Kako si? Piše ti tvoj prijatelj povodni mož. Že dolgo se nisva slišala. Upam, da se imaš lepo.

V soboto, se pravi, pred štirimi dnevi, sem se sprehajal po mostu in gledal v globine reke Drave. Takrat je bila voda dokaj nizka in sem lahko videl do dna. Tam sem zagledal tušev nakupovalni voziček in gorenjev pralni stroj in tudi nekaj avtomobilskih pnevmatik.

Dan pozneje sem se odločil, da grem plavat in si ogledat, kaj vse je še pod vodo. Voda je bila zelo umazana in sem šel raje plavat bolj v globoko vodo, kjer ni bila tako zelo umazana.

Kasneje sem šel do doma in sem to povedal Urški. Nato sva šla skupaj plavat. Našel sem lep prostor nasproti Term Ptuj. Tam je bila voda globoka približno en meter in pol in tam sva se sproščala z Urško. Zanimivo je bilo, da je bil to edini prostor na Dravi, ki ni bil umazan.

No, vsaj ne tako kot blizu mosta in gostilne ob Dravi, kjer so privezani čolni. Mislim, da bi bila reka Drava celo tako čista, kot sta Blejsko in Cerkniško jezero, če bi malo skrbeli za naravo in vodo.

Ne vem, kje stanuješ. Predvidevam pa, da na Ptuj. Lahko bi šli skupaj plavat na tisti prostor, kjer je tudi nekakšna skalna skakalnica. Tebe bi prosil, če bi lahko kaj naredil glede umazanije v reki Dravi, saj zagotovo poznaš nekoga, ki bi lahko kaj napravil. Najboljše, če bi sklicali čistilno akcijo. Prosim, stori to čim prej.

Upam, da se slišiva, saj nočem, da bi še bila reka tako umazana, ker si želim, da bi se lahko v njej kopali ljudje.

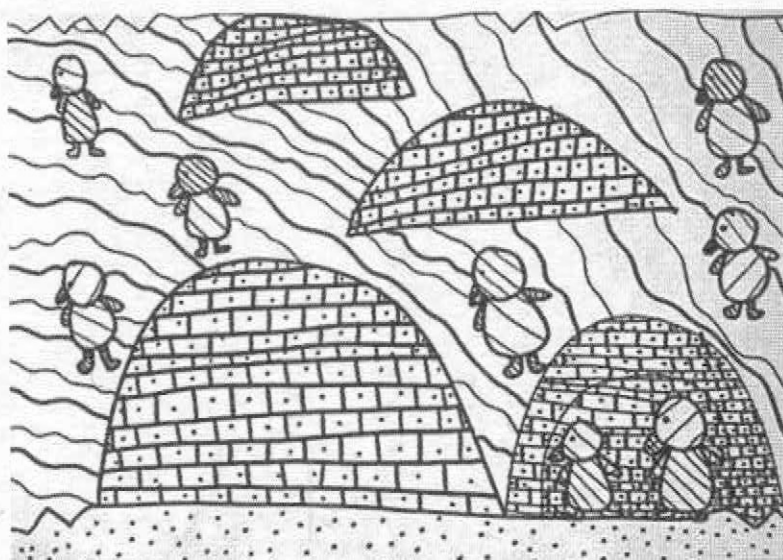
Ptuj bi tako lahko postal zelo zanimivo turistično mesto. Ob tem ne pozabimo na naše otroke, ki bi lahko živeli v čistem in lepem mestu.

Upam, da ne boš spregledal moje prošnje.

Lepe pozdrave iz moje in Urškine strani.
Povodni mož

Žan Potočnik, 8. a

Mentorica: Karmen Ivančič

Melani Muršec, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

Ptuj, 6. 2. 2011

DRAGI VIKI!

Na zemlji je grozno, še huje je, kot si mi jo opisal. Nisem vedela, da je rešiti svet tako težko! Ne veš, kaj se tam dogaja! Imamo vojno z smetmi in ne samo to, tudi revščina je.

Zaradi smeti, ki so odvržene na tla, se je pojavila kuga. In zdaj je še bolj nasmeteno, saj je embalaža od cepiva in tablet vržena kar na tla. Smeti so nam že do kolen.

Deset ljudi iščejo, ker so se utopili v smeteh. In pet od njih je otrok. Ljudje, ki nimajo dovolj denarja za tablete in cepiva, umirajo ... Tudi hrana je zastrupljena. Smeti ležijo tudi po njivah.

Ko dežuje, gre vsa umazanija v tla. Smeti ne moremo nikamor odvažati, saj so smetišča polna. Niti sanja se ti ne, kako umazana sta šele voda in zrak. Voda je tako umazana, da je več ne moremo piti, saj ima okus po bencinu, železu in gnilih jajcih. Na sebi moramo imeti čistilce zraka. Če bi vdihnili malo zraka brez čistilne naprave, bi zagotovo umrli. Kmalu pa tudi čistilne naprave ne bodo več dovolj.

Najhujše pa je to, da bogati kradejo revnim. Mogoče mi ne verjameš, ampak je res! Zdaj najbolj nastradajo revni. Pa so oni najmanj krivi.

Misliš, da si oni lahko privoščijo avto? Ali vsak mesec nov telefon ali računalnik? NE! Bogati pa se sploh ne zavedajo, da je to krivo, da je tako umazano. Oni čofotajo v svojih privatnih bazenih, se grejejo v savnah, vozijo z motorji. Med tem pa reveži pobirajo smeti, čistijo njihove osebne stvari in to samo za hrano ali malo drobiža.

Prosim te, da sprejmeš moje povabilo in prideš na Zemljo, ker mi brez tvoje pomoči ne bo uspelo rešiti sveta.

Lep pozdrav.

Tajda Drevenšek, 6. a

Mentorica: Karmen Ivančič

SMETIŠČA

Pa to ni podobno svetu,
to je huje,
kot bi b'lo na drugem planetu.

Če pa mi je foter reko:
»Papirja v kanto za steklo
že ne boš meto.«

Za enim vogalom,
vidim platenko od pijače.
Fant bo 'mel mokre hlače!
Ja, fant bo 'mel mokre hlače.

Kdo to meče v naravo?
To delo že dolgo ni ta pravo.
Bo treba kaj spremenit'
al' pa morda odit'!

To ne gre več naprej,
smeti so pravi zlodej.
Bo treba nekaj naredit'
in ne gledat samo na svojo rit!

A folk res ne ve,
da smeti niso TeVe,
da je za to primerno odlagališče,
ki mu pravimo smetišče!

Prav je tudi, da ločuješ
in smetišča preprečuješ,
da smeti ne gredo v pozabo,
vendar v ponovno uporabo.

Očistimo Slovenijo v enem dnevu,
smo slišali v odmevu.
Zato ne meci v naravo smeti,
da se akcija ne ponovi.

Ma Chuck Norris
res ne more vsega uredit'!
Zato bo treba nekaj naredit',
saj smo tukaj mi,
ki mor'mo svet spremenit'!

Metod Majcen Kostić, 8. a

Mentorici:

Miroslava Mijačević in Karmen Ivančič

SVET JE LAHKO LEPŠI

Živimo v zlati dobi današnjega življenja. Priskrbimo si lahko vse, kar si poželimo, od hrane do pijače in ostalih materialnih reči. Seveda delamo napake in kupujemo tudi nepotrebno šaro, ki nam ponavadi sploh ne pride prav. Tako na leto človek odvrže več kot tristo kilogramov odpadkov. S tem seveda onesnažujemo naš planet in nekateri se tega preprosto ne zavedajo. S tovarnami in prevoznimi sredstvi kot so avtomobili, avtobusi, letala, vlaki zastrupljamo planet in ga uničujemo.

Mi živimo v izobilju, ne zavedamo pa se, da so v Afriki in Avstraliji pogoji za življenje dosti slabši kot pri nas. Če vzamemo za primer Afriko. Tam so kraji, kjer ljudje ne poznajo ne televizije in ne računalnikov. Tudi hrane nimajo toliko, da bi z njo lahko prosto razpolagali. V resnici je pri njih zelo stresno, saj zaradi suše nimajo dovolj pridelkov. Tudi z vodo so problemi, saj si je seveda ne morejo kar natočiti iz pipe v kozarec. Da bi potešili svojo žejo morajo nekateri prehoditi več kilometrov, da pridejo do pravega studenca s pitno vodo. Zaradi težav s hrano in pijačo lakota ubije otroka vsakih pet sekund, na svetu pa je milijardo oziroma dvajset milijonov lačnih ljudi. Najbolj strahotno pa je to, da je lačnih ljudi vedno več.

Zraven teh težavah pa še nastopijo bolezni, ki so lahko tudi smrtno nevarne. Največje žrtve teh bolezni so otroci, saj so najmanj odporni in niso deležni tolikšne oskrbe, kakor smo jo vajeni mi.

Na svetu pa so tudi dobri ljudje, ki jim ni vseeno, kaj se dogaja z življenji ljudi v Afriki. Sandra Bullock, Angelina Jolie, Brad Pitt, Don Chadle, George Clooney, Tiger Woods, Ben Stiler, Maddona in še bi lahko naštevati. Za revne so donirali več milijonov dolarjev, kar seveda ni malo. Pomagamo pa jim lahko tudi mi, tako, da pazimo in skrbimo za čisto okolje, da varčujemo z energijo in vodo, podarimo stvari, ki jih več ne potrebujemo, zbiramo oblačila in hrano in se predvsem zavedajmo, da je to za naše dobro.

Anamarija Veselič, 7. a
Mentorica: Urška Hlupič

Urška Mojca Majcenovič, 1. b
Mentorici: Irena Prelog, Cvetka Muršec

ČE BI BIL ČEBELA, BI POBEGNIL

Naša zgodba se začne, ko mlada čebela delavka, vrste kranjska sivka, Medka po imenu, iz panja Veliki roj prileti na kmetijo Novakovih. Sem je prišla, ker je kmetija Novakovih slovela po smrekah in velikem travniku. Čebele pa so izdelovale odličen med.

Medtem ko je Medka letela nad njivami, je zagledala moža, ki je stal na vrtu. Oblečen je bil v dolg siv plašč in z masko na obrazu, na hrbtu pa je imel veliko jeklenko, na kateri je pisalo FFV. Medka je iz radovednosti odletela proti čudnemu neznancu. Ko se mu je približala, pa naenkrat ni mogla več dihati. »Na pomoč! Bzzzz! Ne morem dihati, naj mi kdo pomaga!«

In ... Medka mrtva pade na tla.

Naslednji dan je priletela mimo čebela delavka Jesenka in opazila Medko. »Joj!« je potarnala vsa pretrese. Dvignila je Medko in z njo odletela v Veliki roj. Čebele stražarke so jo spustile naprej in Jesenka je odletela k matici. Ko je stopila v matičino sobo, so vsi onemeli. Celo troti, leni čebelji samci, so ostrmeli. Matica Marjetica je bila dobra voditeljica in je Veliki roj že velikokrat rešila iz zagate.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašala in pogledala Jesenko. Ta ji je opisala žalostno zgodbo.

Matica je takoj poslala čebele preiskovalke, da si ogledajo kraj nesreče. Ko so se vrnil v panj, so jo obvestile, da je Medka še ena čebela, ki je umrla zaradi človeškega strupa, t. i. FFV. Marjetica se je zaskrbljena vrnila v svojo pisarno in premišljevala.

»To je že tretja umrla čebela ta teden zaradi FFV-ja. Nekaj moramo ukreniti.«

Matica Marjetica je sklenila, da bo o tem odločal Čebelji svet. Čebele delavke-prenašalke je poslala v vse panje v okolici. Z drugimi maticami se je dogovorila za srečanje v panju Veliki roj.

Naslednji dan so prišle vse povabljene matice na srečanje. Ker se je prvič v zgodovini zgodilo, da bi toliko matic zapustilo svoje panje in se zbralo na enem mestu, je bil Veliki roj še posebej zavarovan. Na stotine čebel delavk iz Velikega roja in drugih panjev, kot so Medeni dol, Čebelji let, Smrekova dolina in Cvetni gaj, je patroljiralo okrog mesta srečanja.

V panju so se matice dogovarjale o rešitvah njihovega velikega problema. V nekaterih panjih je umrlo že toliko čebel, da več ne morejo skrbeti za svoje zarodke in matico. Medtem ko so se matice dogovarjale in razpravljale, so troti leno poležavali na medenih posteljah. Vsaka matica je imela svoje predloge. Nekateri so bili pametni, drugi neumni. Bojevit matica Kopriva se je dvignila in rekla: »Uprimo se ljudem. Popikajmo jih!«

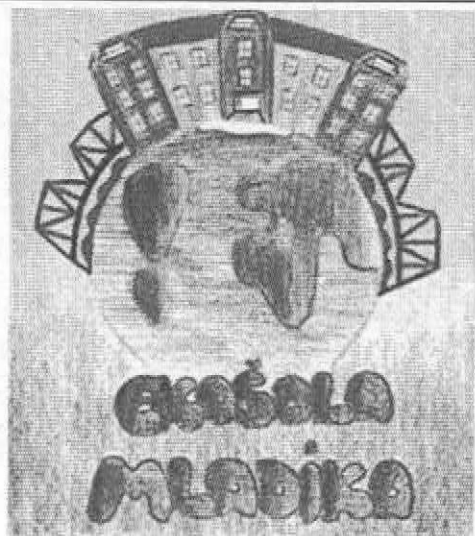
Seveda se druge matice niso strinjale, saj je jasno, da čebela pri piku umre, pa še ljudje bi priklicali druge ljudi na pomoč in skupaj bi čebele porazili s svojimi strupi.

Matice so nato soglasno sklenile, da se bodo odselile. Tako so se čebele preselile v kraje, kjer so bili cvetoči travniki, gozdovi in potoki. V kraje, od koder so se odselile, pa so vsak dan pošiljale čebelo delavko – opazovalko, da je ugotovila, če ljudje še uporabljajo strupe.

Ljudje pa so medtem spoznali svoje napake. Ko rastline niso več rodile sadov, so ugotovili, da brez čebel ne morejo živeti. Ugotovili so, da so za selitev krivi njihovi strupi in so nehali uporabljati škropiva.

Sčasoma so se kranjske sivke spet preselile v svoje stare panje in tam zaživele v sožitju s človekom.

Žan Malek Petrovič, 8. b
Mentorica: Lidija Verlek

Ela Peklar, 8. a
Mentorica: Miroslava Mijačević

Luka Medic, 9. c
Mentorica: Miroslava Mijačević

PRIJAZNI ČISTILCI

Neke noči je deček Jan sanjal o onesnaženosti Zemlje. V sanjah je videl bolne, revne in lačne ljudi, ki živijo v okoliščinah, povsem drugačnih kot živimo mi. Sanje so ga poučile, da nezdrava, cenena hrana iz onesnaženega okolja vpliva na življenje revnih. Imajo več bolezni in krajšo življenjsko dobo. Odločil se je, da jim bo pomagal in prepričal druge ljudi, da tudi oni prispevajo k pomoči. Ljudem je napisal:

*Komur je mar za ljudi
in ni skopuh,
z menoj izžene iz ljudi napuh.
Da bi revnim pomagali
in jim vsaj malo sreče dali.*

*Začni varčevati z energijo
in pozabi na oslarijo.
Varčuj z vodo
in odženi lenobo.
Vozi se s kolesom ali hodi peš,
ker tako boš najboljši - prav
zares.*

Tako je hodil po mestu in ponavljal to pesem. Bila je preprosta, a udarna in učinkovita. Srečal je fanta, ki je pravkar stopil z motorja. Zapel mu je to pesem in ga nagovoril, naj ne uporablja motorja, če le ni potrebno in mu povedal vse kar se je spom-

nil iz sanj. Fant ga sprva ni vzel resno, kasneje pa se mu je še sam pridružil pri tej nalogi. Kmalu sta naletela na dekle, ki je prodajalo letake. Stopila sta do nje in si jih ogledala. Na njih je pisalo, naj ljudje spoštujejo naravo in je ne uničujejo, saj se v onesnaženem okolju ne da živeti. Jan jo je nagovoril, naj odnese te letake na ponovno predelavo in jima pomaga pri prepričevanju ljudi v dober svet. Deklica se jima je rada pridružila. Čez nekaj časa so se jim pridružili še drugi stanovalci tega mesta. Voditeljica televizijske oddaje jih je povabila v svojo oddajo, v kateri so govorili o revščini in nagovarjali ljudi k boljšemu življenju, ki ga ponuja zdravo in čisto okolje.

Vse je šlo kot po maslu. Ljudje so jih radi poslušali in so vedno radi pomagali. Mesto je bilo tako znano kot najčistejše mesto v državi. Kmalu jih je spoznal ves svet in tudi revni otroci so od takrat naprej živeli bolje. Njihova pesem pa je postala pravi hit. Otroke so poimenovali Prijazni čistilci, njihovo geslo pa je bilo: »Boljši odnos vodi do boljšega in daljšega načina življenja.«

*Manja Toplak, 7. a
Mentorica: Urška Hlupič*

PODAJ JIM ROKO

Otroci so žalostni,
le kaj bodo storili?
Kje bi kaj spili,
si posteljo uredili,
da bi tam prenočili?

Kje bi kaj jedli,
nekaj dobrega snedli?

Tisti, ki mu je za otroke mar,
bo spodbujal njihov dar.
Podal jim roko,
jim pomagal, ko jim je težko.

Zato pomagajmo vsi,
vsak naj nekaj naredi,
da nobeden od otrok,
ne bo več spal na tleh
in da se bo njihov jok,
spremenil v smeh.
Zato podajmo jim roko,
saj jim je težko.

*Zala Ličina, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec*

PUSTNA MAŠKARADA

Pustna maskarada je,
v mestu pisano je vse.

V vsaki hiši po krofih diši,
teh veselimo se prav vsi.
Maske po hišah hodijo
in vsem veselja nosijo.

Vsi se radi šemimo in
pustne norčije delamo.
Po vasi radi hodimo
in za pusta hrusta prosimo.

Pustnih dni bo hitro konec,
spet bo počil kakšen lonec.
Pusta bodo pokopali
in se resno spet držali.

*Maja Harb, 5. a
Mentorica: Irena Golob*

ZIDAR MIHA (besedna družina)

V majhni vasi je živel zidar Miha. Zelo rad je gledal zidove. V službi je postal zidarski mojster, zato ker je iz zidakov naredil največji hotel v Dubaju. Nekaj časa je živel tam, dokler se ni hotel zrušil. Pobegnil je v Abu Dhabi in pozidal celo puščavo. Sezidal si je hišo. Čez čas je hiši prizidal še prizidek. Še danes rad kaj zazida.

*Matic Zelenik, 6. b
Mentorica: Lidija Verlek*

REVŠČINA

Tudi revna družina je lahko vesela, čeprav nima stvari, ki si jih vsak otrok želi

Nekoč je živel ena družina,
ki sploh ni bila fina.
Pa se nekega dne zgodi,
da mama hudo zboli.
Čez nekaj dni
že na smrtni postelji leži.
Takrat pa oče pravi:
»Preden se smrt pojavi, ti nekaj povem,
kar že dolgo vem.«
Žena si oči pomane,
veke ima težke in oči zelo zaspane.
Takrat oče spregovori:
»Lepo si spočij, oči zapri
in se v novem svetu zbudi.
A naj ti bodo te besede, ki ti jih zdaj povem,
ki jih že dolgo vem,
jasne
in še dolgo glasne.
Tudi če smo revni,
naj ti bosta dolgo samoumevni besedi
VESELA DRUŽINA,
je najbolj fina.
In tudi, če zdaj umreš
in na ta svet ne prideš več,
te imamo radi
kot vsaki otroci mladi.«
Takrat pa se čudež zgodi,
mama se naenkrat zbudi
in družina veselo živi
do konca svojih dni.

Ajda Jakomini, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

TUDI REVEN SI LAHKO BOGAT

Je živel en krasen mladenič, ki je s svojo materjo živel na gradu v Ljubljani. Pa je neko jutro nekdo na vrata potrkal in vprašal, če kdo potrebuje marljivega delavca.

Gospod v gradu pa mu je odgovoril: »Ne, ne rabim niti enega delavca več.« Kmet je žalostno odšel do svoje mame, ki je umirala od bolečine v srcu. On pa ji je odgovoril, da ni našel niti enega samega dela na gradu, saj so mu vsi odgovarjali, da ga ne rabijo ali pa, da je preslab za njihov grad. Nekega jutra, ko je kmet šel v mamino sobo, da bi jo vprašal, kaj bi jedla za zajtrk, je negibna ležala na postelji. Kmet je jokal in jokal, vse dokler ni mimo prišla neka bogata žena. Ta ga je prosila, naj ji posodi denar, da bo prišla na svoj grad, ker so ji njeno kočijo oropali in njenega vodiča ubili. On ji je odgovoril, da ji ne more posoditi ničesar, saj tudi sam nima za svoje potrebe, ima samo nekaj malih kovancev, ki skupaj štejejo samo 15\$. Odgovorila mu je, da naj ji posodi to, kar ima. Kmet se sprva ni strinjal, a je vseeno sprejel. Odšel je v sobo in iz omare vzel škatlo v kateri je bil ta denar in gospe odnesel te kovance. Ona je srečna odšla. A preden je kmet zaprl vrata mu je rekla, da se mu bo vse povrnilo.

ČEZ NEKAJ LET

Kmet je čakal, kdaj mu bo bog povrnil, kar mu je gospa obljubila, čeprav se mu je zdelo vse zelo čudno. Po nekaj letih je poštar prinesel kmetu pošto, med katero je zagledal zelo debelo ovojnico. Kmet jo je takoj odprl. V njej je bilo 1209\$. Kmet je srečen začel ta denar vlagati v svojo kmetijo.

Imel je uspešno kmetijo z veliko obiskovalci. O gospe pa nikoli več ni bilo niti duha ne sluha.

Laura Aracki, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

SVET JE LAHKO LEPŠI

Ja, res bi lahko bil lepši, če ne bi ljudje metali odpadkov za seboj in se v šolo in službo vozili s kolesom ali pa malo poskočili naokoli peš.

Vsi lahko pomislite, kaj vse se bi lahko zgodilo, če bi bili veliko prijaznejši do okolja. Če ne bi diskriminirali ljudi in bi bili vsi enakopravni, če bi svoje odpadke odvrgli tja kamor sodijo ali pa, če ne bi uničevali gozdov in narave. Na splošno ljudje za Zemljo delamo velike minuse. Če bi se vsaj četrtina ljudi spametovala, nam Zemlja ne bi vračala z naravnimi pojavi kot so

toče, nevihte, neurja in z ostalimi. Otroci v Afriki bi imeli hrano in vodo, vsi ljudje pa bi bili zadovoljni in srečni. Gospod na drugi strani ceste ne bi bil več reven, tisti v zlatarni pa ne več bogat. Vsi bi bili na enaki ravni. Vsi otroci bi se lahko učili in prišli do svojega sanjskega poklica. Vse se dogaja zaradi nas. Mi zaradi svojega početja dajemo udarce Zemlji, ta pa nam jih vrača.

Vsi skupaj se potrudimo, da bo svet lahko postal lepši.

Ema Vaupotič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

ZGODBA O TOMAŽKU PALČKU

Tomažek je prišel na svet, ker ga je čarovnik pričaral. Miši je naročil, da mu mora vse prnesti, če ne, jo bo začaral. Nekega dne ga je čarovnik Merlin začaral v velikega fanta, ki so mu potem vsi služili. Morali so mu zgraditi novo palačo, kupiti novo kobilu ... Ker se je Tomažek počutil osamljenega v palači, se je odločil, da bo povabil starša. Starša sta privolila, da bosta prišla. Tomažek je pripravil slavnostno večerjo. Starša sta se zelo razveselila, da vidita svojega sina. Tomažek jima je ponudil prenočišče. Zjutraj so pojedli zajtrk in potem sta starša odšla na svojo rodno podeželje. Ker se je Tomažek še vedno počutil osamljenega, je starša vprašal, če bi za vedno ostala pri njem. Starša sta to ponudbo z veseljem sprejela, ker sta bila navajena živeti preprostega življenja. Na razkošje sta se težko privadila. Čez nekaj dni se je Tomažek odločil s starši, da bo prodal palačo in denar razdelil med berače. A nekaj denarja bo obdržal zase in za svojo družino. Ker je Tomažek prodal palačo, so bili berači in drugi brezdomci srečni. In Tomažek je postal junak. Vsi se bodo spominjali njegovega občudovanja vrednega dela.

Gašper Kristovič, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

LOČUJMO ODPADKE

Nekega dne sta Marko in Miha šla na sprehod po gozdu. Lepo sta se igrala in glej. Malo je manjkalo, da ne bi steklenica od coca cole padla na Mihovo glavo.

»Le od kot bi padla,« si misli Marko. »Poberiva jo in jo odnesiva v koš pri naši ulici!«.

»Poglej kužka, gotovo se je izgubil!« reče Miha in ga prime v naročje. In s kužkom sta odšla domov. Ko sta prišla na ulico, sta steklenico vrgla v koš za steklo. Kužku pa sta iz lesa naredila utico. Kužku sta dala ime »Jack«, ker je to njun najljubši junak iz filma Pirati iz Karibov. Tako sta z Jackom hodila na sprehode v gozd in sta ločevala odpadke.

Zaradi njune pozornosti je celo mesto začelo ločevati odpadke.

Krištof Križanec, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Lan Krebs, 6. b
Mentorica: Miroslava Mijačević

Gregor Rižmarič, 6. a
Mentorica: Miroslava Mijačević

DREVO IN OTROCI

Nekoč je raslo veliko drevo, ki je bilo vedno obiskovano in smešno. Vsak dan so ga obiskovali otroci iz vrtca. Ampak eni otroci so bili nesramni do drevesa, drugi pa prijazni.

Nesramni otroci so udarjali po drevesu, drevo je bilo vedno žalostno. Ko so odšli nesramni otroci, so k drevesu prišli prijazni otroci. Drevo so pobožali, ga zalivali z vodo in se igrali v njegovi senci.

Kadar so drevo obiskali poredni otroci, je bilo žalostno. Potem je drevo spregovorilo in napodilo vse poredne otroke. Otroci so se ga pošteno prestrašili in zbežali. Prijazni otroci so bili srečni in zahvalili so se drevesu. Sedaj je bilo vse v redu in živeli so srečno do konca svojih dni.

Marsel Šegula, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

PRAVLJICA IZ UČILNICE

Bilo je nekoč na stari mizi sredi prazne učilnice. Na tej mizi je sameval star zvonček, ki mu je družbo delala stara prašna krpa za tablo. V kotih učilnice se je skrivalo že nešteto izgubljenih radirk. Pod oknom je ležal svinčnik, ki je čakal, da ga kdo ošili. Ne, ta šola ni bila zapuščena, le otroci so imeli počitnice. Zdaj so vse te potrebščine odštevale minute do takrat, ko bodo otroci planili skozi vrata. Ta so se počasi odprla in skozi vrata sta stopila dva moška. Z mize sta vzela prašen zvonček in ga nadomestila z rdečim ter ga pritrdila na steno. Ta je deloval na elektriko. Takoj ko sta mojstra odšla, so skozi vrata učilnice pritekli otroci. Vsi so imeli nove šolske potrebščine, zato starih niso več potrebovali. Ni trajalo dolgo, ko so razigrani in raztreseni otroci izgubili tudi te in starši so jim kupili spet nove. Tako je šlo v nedogled. Starim šolskim potrebščinam pa ni bilo niti malo dolgčas, saj so ves čas spoznavale nove izgubljene prijatelje. Nekega dne pa so se starši naveličali otrokom kupovati vse te potrebščine in tako so ti morali poiskati stare. Tako noben svinčnik ni bil več zavržen. Celo prašni zvonček je dočakal srečen konec, saj so ugotovili, da ima električni zares nadležen ton zvojenja, zato so zopet uporabljali prejšnjega.

Naja Cajnko, 6. b
Mentorica: Lidija Verlek

SVET JE LAHKO LEPŠI

Svet je lahko lepši,
bogataši so samozavestni in pohlepni,
reveži pa so prijazni.

Vsi onesnažujemo naravo,
raje ločujmo in svet bo lepši!

Krištof Križanec, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

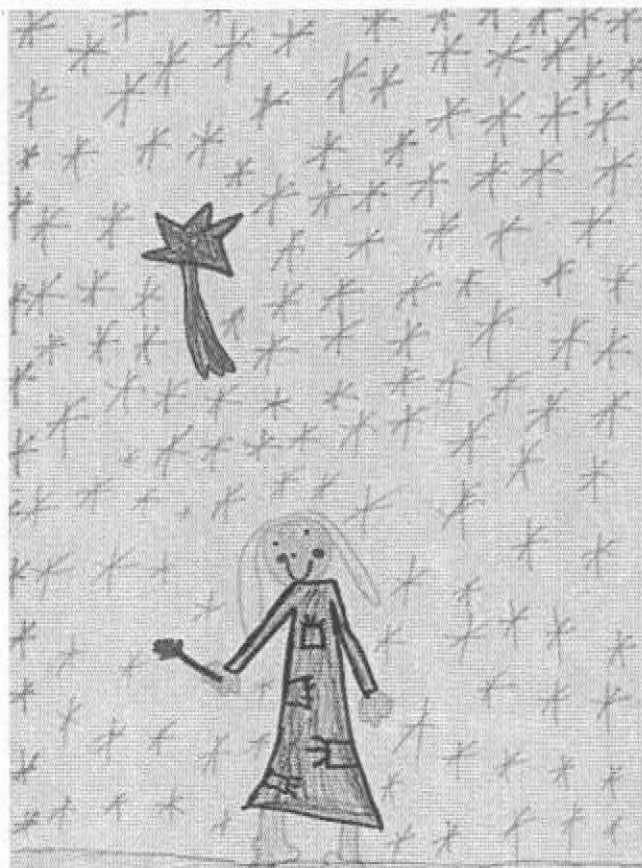
SVET JE LAHKO LEPŠI

Svet je lahko lepši s pomočjo nas.

Tako, da smeti mečemo v smetnjak
in jih ne mečemo na tla.

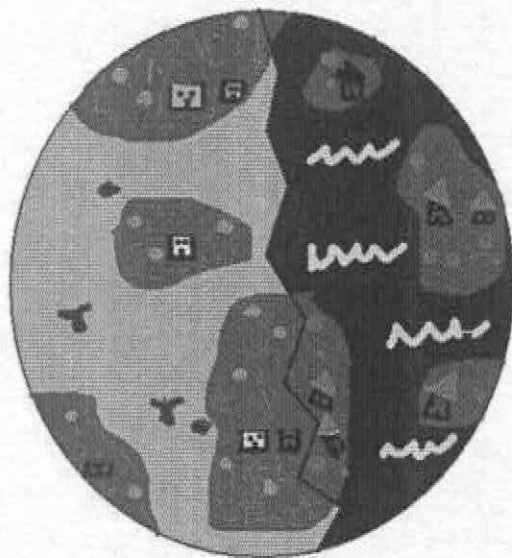
Tako bo svet čistejši in lepši.

Urška Njivar Beširevič, 5. b
Mentorica: Marta Skrbinšek

Živa Brumen, 1. a
Mentorici: Sonja Plajnšek, Silva Ilc

EKO ZNAK

Ta eko slika predstavlja planet, kakšen bi moral biti in kakšen je.

Eko pomeni, da imamo lep in čist odnos do narave. Torej bodimo eko in pomagajmo sebi in drugim ljudem okoli nas, živalim ter ostalim živim bitjem.

TOREJ BODIMO EKO IN PRIPOMORIMO K BOLJŠEMU ŽIVLIENJU.

Denis Vučkovič, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

MLADIKA JE EKOŠOLA

V Osnovni šoli Mladika ločujemo odpadke. Ločujemo papir, bio odpadke, tetrapak in ostale odpadke. Varčujemo tudi z elektriko in vodo. Zbiramo star papir. Imamo tudi eko učenca in eko bralno značko. Skrbimo za okolje in medsebojne odnose. Sodelujemo v različnih projektih. Šola bo dobila tudi eko zastavo.

Dario Ivančič, 3. b

Mentorica: Nataša Vauda

SVET JE LAHKO LEPŠI

Nekoč je živel en fant, ki je zalo onesnaževal naravo.

Ko je šel iz šole, je vedno jedel čokoladice in pil sok. Te papirčke in plastenke je metal kar na tla in onesnaževal naravo. Doma je imel svojo najljubšo žival kameleona.

Enkrat je gledal po televiziji oddajo o kameleonih. Tam je opazil, da na leto zaradi onesnaževanja umre 300 različnih vrst kameleонов. Zamislil se je.

Od tistega dne dalje ne meče več papirčkov in plastenk v naravo, temveč v koš in na pomen čiste narave opozarja vse, ki jih srečuje na poti.

Žan Hubjanič, 5. b

Mentorica: Marta Skrbinšek

NAŠA ZEMLJA

Rože so zbledele,
rože so ovenele.
Metuljčki so se skrili,
palčki se niso umirili.
Zemlja ima vročino,
čuti hudo bolečino.
Potem so otroci prišli
in se odločili,
da bodo Zemljo rešili.
Vsak ima Zemljo rad,
zato jo gremo vsi reševat.

Zala Ličina, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

SUŠA

Afrika je žgoča, njena tla pa vroča. Vsrkajo vso vodo in počnejo škodo.

Tam ljudje so žejni, v Afriki brezmejni. Tam ljudje so lačni, v Afriki mogočni.

Tam ni rib, ne reke, niti ene smreke, ko je vsepovsod voda naokrog.

Pomagamo lahko tako, da pošljemo denarja poln koš ali pa vsaj groš.

Iva Katarina Rimele, 7. b

Mentorica: Urška Hlupic

REVŠČINA PRI NAS IN PO SVETU

Po svetu je vedno več revnih ljudi. Zdaj je tudi revščina že v Sloveniji. Zato ne mečimo hrane in vode v stran, ne zmrdujmo se in ne kremžimo obrazov pri malici in kosilu v šoli. Lahko smo srečni, da imamo kaj za jesti in piti. Preveč hrane gre med odpadke. Zbirajmo hrano in pijačo za revne. Nekateri kar na ulici prosijo za denar, da lahko preživijo sebe in družino. Revnim je vseeno, kaj jedo. V nekaterih državah ljudje niso niti oblečeni. Revni so veseli čisto vsega, kar dobijo za jesti. Nekateri iščejo po smeteh hrano in uporabne predmete. Če nimajo toplega doma, spijo kar na klopici. Pomagajmo jim in jim naredimo lep dan z našo dobroto.

Špela Gaber, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

PUST

Pust je prišel,
da zimo bi vzel.
Zdaj je mrzlo,
kmalu bo toplo.

Kurenti cingljajo,
hudički bingljajo,
klovni se smejiijo,
saj kmalu bo toplo.

Ko zima bo odšla,
takrat pomlad bo prišla.
Kurentov pa ne bo,
odšli z zimo bodo.

Spomladi sonček bo sijal,
veselja vsem bo nasejal.
Otroci veselo bomo rajali
in po trati se sprehajali.

Iva Zidarič, 5. a

Mentorica: Irena Golob

RIMA O EKOLOGIJI

Ekologijo je zadela kepa,
ta kepa ni bila lepa,
a kaj naj storimo,
ekologijo k nam
spustimo.

Sarah Skok, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

RIMA O REVŠČINI

Revščina je odšla,
saj jo je
pregnala mala mravljica,
ona je bila prijazna,
in v srcu nič kaj prazna.

Sarah Skok, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

PAMETNA KMETA

Nekoč sta bila dva kmeta. Eden je gojil buče, drugi pa kumare. Eden je kumare škropil z gnojili in strupi. Drugi pa buč ni gnojil, potem sta buče in kumare prodala v trgovino. Buče so ljudje zelo kupovali, kumar pa ne. Zato je bil kmet, ki je imel kumarice zelo jezen na tistega, ki je imel buče. Drugo leto je bilo enako, spet je eden imel buče drugi pa kumare. Eden je kumare škropil, drugi pa buč ni škropil. In spet sta buče in kumare prodala v trgovino. Spet so kupili samo buče. Tretje leto pa je kmet gojil kumare kot kmet, ki je imel buče. Prodala sta buče in kumarice v trgovino. Ljudje so kupovali buče in kumarice. Oba kmeta sta bila srečna in zadovoljna. Ugotovila sta, da imajo ljudje raje zdravo hrano.

*Patrik Bolcar, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik*

REVŠČINA PO SVETU IN PRI NAS

Na našem svetu je že veliko revnih, brezposelnih in lačnih ljudi. Največja revščina in lakota sta v Afriki in v državah temno-poltega prebivalstva. Najbolj trpijo majhni afriški otroci, ki nimajo ne hrane in ne pitne vode. Tudi pri nas je že veliko revščine, saj nekateri nimajo niti za kruh in mleko ter za najnujnejše potrebščine. Posamezni otroci so zaradi tega izločeni iz družbe, ker jih sovrstniki obravnavajo kot manj vredne. Tudi sam večkrat opazim, da nekateri otroci grdo ravnaajo s kruhom, ki je vir našega preživetja.

*Gasper Kristavlić, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec*

Dolane, 16. februar 2011

DRAGI VIKE!

Tukaj, pri nas v Sloveniji, se v šoli pogovarjamo o tebi. Zgodbe so zelo zanimive, predvsem polne dogodivščin in briljantnih zamisli, ko so te najbolj potrebne. Ne vem sicer, kako ti to vedno uspe, a tudi sam bi si včasih to želel. Ali si tudi ti kdaj razmišljal o tem, da je na svetu preveč revščine in tudi smeti? Mogoče bi pri teh težavah pomagala ena od tvojih briljantnih zamisli in kakšna od mojih. Zato predlagam, da se čim prej srečava. Kaj pa predlagaš ti? Pri revščini je najhujša lakota, predvsem lakota otrok, ki zaradi tega tudi umirajo. Motijo pa me tudi kupi smeti, ki so preveliki za Zemljo in se še povečujejo. Mislim, da bova potrebovala veliko iskric, skupaj bo verjetno lažje. Izgovorjenih je bilo veliko besed, a še vedno premalo dejanj. Za kraj srečanja se dogovoriva po skypu. Kmalu se vidiva. Lep pozdrav.

*Timi Andraž Žumbar, 6. a
Mentorica: Karmen Ivančič*

GLASBA

Glasba nam seže do srca,
vse tja do njegovega dna.

Dušo nam odpre in
vrata zagrenjenosti zapre.

Glasbo radi imamo vsi,
saj zares nas pomiri.

Melodiji se predamo,
potem pa čutimo omamo,
ki v sanje te ponese
in veselja ti natrese.

Poslušaj glasbo tudi ti,
ko svet narobe se ti vrti
in kar naenkrat vse
spet lepše se ti zdi.

*Neli Tkalec, 5. a
Mentorica: Irena Golob*

RON IN TOM

To je moj prelepi pes,
ki rad poje en velik mes.
Sliši na ime Ron,
saj rad poje še kak bonbon.

Tole je pa majhen mucek,
ki zgleda kakor velik bucek.
Mi ga kličemo kar Tom,
saj pri nas ma topel dom.

Skupaj rada se igrata,
saj oba sta zelo kosmata.
Hrano jesta iz iste skleda,
vendar nista iz iste črede.

Oba imamo vsi zelo radi,
kopamo ju kar v kadi.
Ko oba se posušita,
sta kot Bethovnova suita.

*Staš Planinšek, 5. a
Mentorica: Irena Golob*